

**DYREKTYWA RADY 92/49/EWG
z dnia 18 czerwca 1992 r.**

**w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych
odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie oraz
zmieniająca dyrektywy 73/239/EWG i 88/357/EWG (trzecia dyrektywa w sprawie
ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie)**

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 57 ust. 2 i art. 66,

uwzględniając wniosek Komisji¹;

we współpracy z Parlamentem Europejskim²;

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³;

a także mając na uwadze, co następuje:

1) konieczne jest dopełnienie rynku wewnętrznego ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie z punktu widzenia zarówno prawa przedsiębiorczości, jak i swobody świadczenia usług, aby ułatwić zakładom ubezpieczeń, których siedziby zarządu mieszczą się we Wspólnocie, ubezpieczanie ryzyk umiejscowionych we Wspólnocie;

2) druga dyrektywa Rady z dnia 22 czerwca 1988 r., w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie i ustanowienia przepisów ułatwiających skuteczne korzystanie ze swobody świadczenia usług oraz zmieniająca dyrektywę 73/239/EWG⁴ w znacznym stopniu przyczyniła się do powstania wewnętrznego rynku ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie przez udzielanie ubezpieczającym, którzy z racji swojego statusu, wielkości lub rodzaju ubezpieczanego ryzyka nie wymagają szczególnej ochrony w Państwie Członkowskim, w którym umiejscowione jest ryzyko, pełnej swobody korzystania z możliwie najszerszego rynku ubezpieczeń;

3) dyrektywa 88/357/EWG stanowi ważny etap w łączeniu narodowych rynków w zintegrowany rynek i etap ten musi być uzupełniony innymi narzędziami Wspólnot, w celu zapewnienia ubezpieczającym, niezależnie od ich statusu, wielkości lub rodzaju ubezpieczanego ryzyka, możliwości korzystania z usług każdego ubezpieczyciela mającego siedzibę zarządu we Wspólnocie i prowadzącego tam działalność w ramach prawa przedsiębiorczości lub w ramach swobody świadczenia usług, przy zagwarantowaniu im odpowiedniej ochrony;

4) niniejsza dyrektywa jest częścią przyjętej już legislacji wspólnotowej, obejmującej pierwszą dyrektywę Rady z dnia 24 lipca 1973 r., w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie⁵ oraz dyrektywę Rady z dnia 19 grudnia 1991 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych oraz sprawozdań skonsolidowanych zakładów ubezpieczeń (91/674/EWG)⁶ ;

5) przyjęte podejście polega na doprowadzeniu do harmonizacji w zakresie podstawowym, koniecznym i wystarczającym do stworzenia możliwości wzajemnego uznawania zezwoleń oraz mechanizmów kontroli ostrożnościowej, umożliwiając przez to udzielenie jednolitego zezwolenia ważnego w całej Wspólnocie oraz stosowanie zasady sprawowania nadzoru przez rodzime Państwo Członkowskie;

6) w efekcie warunkiem podjęcia i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej ma odtąd być udzielenie jednolitego oficjalnego zezwolenia udzielonego przez właściwe organy Państwa

Członkowskiego, w którym mieści się siedziba zarządu danego zakładu ubezpieczeń; zezwolenie takie umożliwi prowadzenie działalności przez zakład na całym obszarze Wspólnoty w ramach prawa przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług; Państwo Członkowskie oddziału lub świadczenia usług nie może już wymagać od zakładów ubezpieczeń, które zamierzają prowadzić na jego terytorium działalność ubezpieczeniową i które posiadają zezwolenie na prowadzenie działalności ubezpieczeniowej udzielone w rodzimym Państwie Członkowskim, ubiegania się o nowe zezwolenie; dyrektywy 73/239/EWG i 88/357/EWG powinny zatem zostać zmienione w tym kierunku;

7) właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego będą odąd odpowiedzialne za monitorowanie kondycji finansowej zakładów ubezpieczeń, włączając stopień ich wypłacalności, tworzenie odpowiednich rezerw techniczno - ubezpieczeniowych oraz pokrycie ich aktywami dopasowanymi;

8) niektóre przepisy niniejszej dyrektywy określają normy minimalne; rodzime Państwo Członkowskie może ustanawiać ostrzejsze przepisy dotyczące zakładów ubezpieczeń, które otrzymały zezwolenie od właściwych władz tego Państwa;

9) właściwe władze Państw Członkowskich muszą dysponować takimi środkami nadzoru, jakie są potrzebne do zapewnienia właściwego prowadzenia działalności przez zakłady ubezpieczeń w całej Wspólnocie, w ramach prawa przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług; w szczególności władze te muszą być zdolne do wprowadzania właściwych środków bezpieczeństwa lub nakładania sankcji mających na celu zapobieganie nieprawidłowościom i naruszaniu przepisów dotyczących nadzoru ubezpieczeniowego;

10) rynek wewnętrzny obejmuje obszar bez granic wewnętrznych i zapewnia w całej Wspólnocie dostęp do wszystkich rodzajów ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie oraz wskutek tego umożliwia każdemu posiadającemu odpowiednie zezwolenie ubezpieczycielowi objęcie ochroną ubezpieczeniową każdego ryzyka z wymienionych w Załączniku do dyrektywy 73/239/EWG; w tym celu monopol, z którego korzystają niektóre instytucje w niektórych Państwach Członkowskich, dotyczący ubezpieczania niektórych ryzyk, musi zostać zniesiony;

11) przepisy dotyczące przenoszenia portfela ubezpieczeń muszą zostać dostosowane do systemu jednolitego zezwolenia wprowadzonego niniejszą dyrektywą;

12) dyrektywa 91/674/EWG dokonała już koniecznej harmonizacji zasad obowiązujących w Państwach Członkowskich dotyczących rezerw techniczno - ubezpieczeniowych, które ubezpieczyciel zobowiązany jest utworzyć na pokrycie swoich zobowiązań, oraz że harmonizacja ta umożliwi wzajemne uznawanie tych rezerw;

13) zasady dotyczące rozmieszczenia, umiejscowienia i dopasowania aktywów przeznaczonych na pokrycie rezerw techniczno - ubezpieczeniowych muszą być skoordynowane w celu ułatwienia wzajemnego uznawania zasad stosowanych w Państwach Członkowskich; taka koordynacja musi uwzględniać liberalizację przepływu kapitału, przewidzianą w dyrektywie Rady z dnia 24 czerwca 1988 r., w sprawie wykonania art. 67 Traktatu⁷ oraz dokonanego przez Wspólnotę postępu w procesie tworzenia unii gospodarczej i walutowej;

14) rodzime Państwo Członkowskie nie może jednak wymagać od zakładów ubezpieczeń lokowania aktywów stanowiących pokrycie ich rezerw techniczno - ubezpieczeniowych w określone kategorie aktywów, ponieważ wymóg taki byłby niezgodny ze środkami liberalizacji przepływu kapitału przewidzianymi w dyrektywie 88/361/EWG;

15) do czasu przyjęcia dyrektywy w sprawie usług inwestycyjnych, harmonizującej między innymi definicję pojęcia rynku regulowanego, do celów niniejszej dyrektywy oraz bez uszczerbku dla takiej przyszłej harmonizacji, pojęcie to musi zostać zdefiniowane tymczasowo; definicję tę zastąpi definicja zharmonizowana na poziomie wspólnotowym, która nałoży na rodzime Państwo Członkowskie, w którym istnieje taki rynek, obowiązki w zakresie spraw, które niniejsza dyrektywa przejściowo nakłada na rodzime Państwo

Członkowskie zakładu ubezpieczeń;

16) wykaz pozycji, które mogą składać się na margines wypłacalności wymagany przez dyrektywę 73/239/EWG, musi zostać uzupełniony dla uwzględnienia nowych instrumentów finansowych oraz udogodnień przyznanych innym instytucjom finansowym do celów utworzenia ich funduszy własnych;

17) w ramach zintegrowanego rynku ubezpieczeń, ubezpieczającym, którzy z racji swojego statusu, wielkości lub rodzaju ubezpieczanego ryzyka nie wymagają szczególnej ochrony w Państwie Członkowskim, w którym umiejscowione jest ryzyko, należy zapewnić całkowitą swobodę wyboru prawa właściwego dla ich umów ubezpieczenia;

18) harmonizacja ubezpieczeniowego prawa zobowiązań umownych nie jest uprzednim warunkiem stworzenia wewnętrznego rynku ubezpieczeń; w związku z tym przyznana Państwom Członkowskim możliwość zastosowania własnego prawa w odniesieniu do umów ubezpieczenia obejmujących ryzyka umiejscowione na ich terytorium może zapewnić odpowiednie zabezpieczenie ubezpieczającym, którzy wymagają szczególnej ochrony;

19) w ramach rynku wewnętrznego w interesie ubezpieczającego leży dostęp do jak najszerszego asortymentu produktów ubezpieczeniowych dostępnych we Wspólnocie, zapewniający mu możliwość wyboru produktu najbardziej odpowiadającego jego potrzebom; do Państwa Członkowskiego, na terytorium którego umiejscowione jest ryzyko, należy wyeliminowanie przeszkód w sprzedaży na jego obszarze wszystkich produktów ubezpieczeniowych oferowanych do sprzedaży na obszarze Wspólnoty, o ile nie pozostaje to w sprzeczności z przepisami prawa chroniącymi dobro ogólne, obowiązującymi w Państwie Członkowskim, w którym umiejscowione jest ryzyko oraz o ile dobro ogólne nie jest zabezpieczony przepisami rodzimego Państwa Członkowskiego, pod warunkiem, że przepisy te są stosowane bez dyskryminacji wobec wszystkich zakładów ubezpieczeń działających w tym Państwie Członkowskim, oraz że są obiektywnie konieczne i proporcjonalne w stosunku do realizowanego celu;

20) Państwa Członkowskie muszą być w stanie zapewnić, przy ubezpieczaniu ryzyk umiejscowionych na ich terytorium, zgodność produktów ubezpieczeniowych i dokumentów umownych stosowanych w ramach prawa przedsiębiorczości lub w ramach swobody świadczenia usług z obowiązującymi szczególnymi przepisami prawa chroniącymi dobro ogólne; systemy nadzoru, które mają zostać zastosowane muszą spełniać wymagania zintegrowanego rynku, lecz stosowanie ich nie może stanowić uprzedniego warunku prowadzenia działalności ubezpieczeniowej; z tego punktu widzenia stosowanie systemów uprzedniego zatwierdzania warunków ubezpieczenia nie wydaje się być uzasadnione; jest konieczne stworzenie innych systemów, bardziej odpowiadających wymaganiom rynku wewnętrznego, które umożliwią każdemu Państwu Członkowskiemu zagwarantowanie ubezpieczającym odpowiedniej ochrony;

21) w przypadku, gdy ubezpieczający jest osobą fizyczną, powinien on zostać poinformowany przez zakład ubezpieczeniowy o tym, jakie prawo jest właściwe w przypadku danej umowy oraz o ustaleniach dotyczących rozpatrywania skarg ubezpieczających dotyczących umów;

22) w niektórych Państwach Członkowskich prywatne lub dobrowolne ubezpieczenie zdrowotne stanowi częściową lub całkowitą alternatywę dla ubezpieczeń zdrowotnych oferowanych przez systemy ubezpieczenia społecznego;

23) charakter i skutki społeczne umów ubezpieczenia zdrowotnego upoważniają właściwe organy Państwa Członkowskiego umiejscowienia ryzyka, aby wymagały systematycznego zgłaszania ogólnych i szczegółowych warunków polis celem zbadania, czy umowy ubezpieczenia są częściową lub całkowitą alternatywą dla ubezpieczeń zdrowotnych oferowanych przez system zabezpieczenia społecznego; takie badanie nie może być uprzednim warunkiem wprowadzenia produktów na rynek; szczególny charakter ubezpieczeń zdrowotnych, stanowiących w części lub w całości alternatywę dla ubezpieczeń zdrowotnych w ramach systemu ubezpieczenia społecznego, odróżnia je od innych grup ubezpieczeń od odpowiedzialności cywilnej oraz od ubezpieczeń na życie, o ile jest to

potrzebne do zapewnienia ubezpieczającemu skutecznego dostępu do prywatnych ubezpieczeń zdrowotnych lub ubezpieczeń zdrowotnych zawieranych dobrowolnie bez względu na jego wiek, czy rodzaj ryzyka;

24) w tym celu niektóre Państwa Członkowskie przyjęły szczególne przepisy prawne; dla ochrony dobra ogólnego możliwe jest przyjęcie lub zachowanie takich przepisów prawnych, o ile nie ograniczą one nadmiernie prawa przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług, przy czym uważa się, że przepisy te muszą być stosowane w identyczny sposób, bez względu na to, które Państwo Członkowskie jest państwem rodzimym zakładu; te przepisy prawne mogą różnić się istotnie stosownie do warunków w każdym Państwie Członkowskim; środki te mogą prowadzić do otwartego dostępu do ubezpieczeń oferowanych według jednolitych stawek ustalanych dla danego rodzaju polisy przy założeniu ochrony na całe życie; cel ten może zostać osiągnięty również poprzez nałożenie na zakład ubezpieczeniowy, oferujące prywatne ubezpieczenia zdrowotne lub też dobrowolne ubezpieczenia zdrowotne, wymogu stosowania standardowych warunków ubezpieczenia zgodnych z zakresem ubezpieczenia oferowanym przez ustawowy system ubezpieczeń społecznych według stawek będących na poziomie zalecanego maksimum lub poniżej niego, oraz wymogu uczestniczenia w systemie wypłat odszkodowań; możliwe jest wprowadzenie na dalszym etapie wymogu ustalania podstawy technicznej dla prywatnych ubezpieczeń zdrowotnych lub ubezpieczeń zawieranych dobrowolnie podobnie jak podstawy technicznej dla ubezpieczeń na życie;

25) ze względu na koordynację wprowadzoną przez dyrektywę 73/239/EWG, zmienioną niniejszą dyrektywą, możliwość stosowania zakazu prowadzenia ubezpieczeń zdrowotnych równoległe z innymi grupami ubezpieczeń przyznana Republice Federalnej Niemiec, zgodnie z art. 7 ust. 2 lit. c) wspomnianej dyrektywy nie jest już dłużej uzasadniona i w związku z tym musi być zniesiona;

26) Państwa Członkowskie mogą wymagać od zakładów ubezpieczeń oferujących, na ich własne ryzyko, obowiązkowe ubezpieczenia od wypadków przy pracy, stosowania przy tego rodzaju ubezpieczeniach szczególnych przepisów określonych przez ich prawo krajowe; wymagania te nie mogą jednak dotyczyć przepisów dotyczących nadzoru finansowego, który stanowi wyłączną odpowiedzialność rodzimego Państwa Członkowskiego;

27) wykonywanie prawa przedsiębiorczości wymaga, żeby zakład utrzymywał stałą obecność w Państwie Członkowskim, w którym posiada swój oddział; odpowiedzialność za szczególne interesy osób ubezpieczonych i ofiar w przypadku ubezpieczenia komunikacyjnych od odpowiedzialności cywilnej wymaga odpowiednich struktur w Państwie Członkowskim oddziału, w celu gromadzenia wszystkich potrzebnych informacji dotyczących roszczeń odszkodowawczych z tytułu tego ryzyka, posiadających wystarczające kompetencje do reprezentowania zakładu wobec poszkodowanych, którzy mogą wystąpić o odszkodowanie, wraz z kompetencjami do wypłaty takiego odszkodowania, jak również do reprezentowania zakładu, lub też, jeśli zachodzi taka konieczność, do ustanowienia pełnomocnika, który reprezentowałby zakład przed sądem i przed właściwymi władzami tego Państwa Członkowskiego w sprawach związanych z roszczeniami odszkodowawczymi;

28) w ramach rynku wewnętrznego żadne Państwo Członkowskie nie może nadal zabraniać równoczesnego prowadzenia działalności ubezpieczeniowej na jego terytorium w ramach prawa przedsiębiorczości oraz w ramach swobody świadczenia usług; należy zatem znieść możliwość wyboru, jaką Państwom Członkowskim zapewniła w tym zakresie dyrektywa 88/357/EWG;

29) należy zapewnić system kar nakładanych w przypadku, gdy w Państwie Członkowskim, w którym umiejscowione jest ryzyko, zakład ubezpieczeń nie przestrzega obowiązujących go przepisów chroniących dobro ogólne;

30) niektóre Państwa Członkowskie nie nakładają na transakcje ubezpieczeniowe żadnych podatków pośrednich, podczas gdy większość stosuje specjalne podatki oraz inne formy danin publicznych, w tym opłaty dodatkowe przeznaczone dla instytucji odszkodowawczych; struktura i wysokość tych podatków i opłat jest w poszczególnych

Państwach Członkowskich bardzo różna; pożądane jest, aby nie dopuścić, by istniejące różnice prowadziły do zaburzeń konkurencji w dziedzinie usług ubezpieczeniowych między Państwami Członkowskimi; do czasu przyszłej harmonizacji, zastosowanie systemów podatkowych oraz innych form danin publicznych przyjętych w Państwach Członkowskich, w których umiejscowione jest ryzyko może umożliwić wyeliminowanie tego problemu, oraz że do Państw Członkowskich należy przyjęcie rozwiązań zapewniających pobór tych podatków i danin publicznych;

31) konieczne może być dokonywanie od czasu do czasu technicznego dostosowania szczegółowych zasad ustanowionych w niniejszej dyrektywie, dla uwzględnienia przyszłego rozwoju sektora ubezpieczeniowego; Komisja będzie dokonywać takich korekt w miarę potrzeby, po konsultacji z Komitetem ds. ubezpieczeń utworzonym dyrektywą 91/675/EWG⁸, w ramach swoich uprawnień wykonawczych przyznanych jej w Traktacie;

32) jest konieczne przyjęcie szczególnych przepisów zmierzających do zapewnienia płynności przejścia od systemu prawnego istniejącego w chwili, kiedy zaczną obowiązywać przepisy niniejszej dyrektywy, do systemu, który ona wprowadza, starając się zapobiegać dodatkowemu obciążeniu pracą właściwych władz Państw Członkowskich;

33) na mocy art. 8c Traktatu należy uwzględnić zakres wysiłku, jaki muszą podjąć niektóre gospodarki znajdujące się na odmiennym poziomie rozwoju; z tego powodu niektóre Państwa Członkowskie powinny przyjąć rozwiązania przejściowe, służące stopniowemu wprowadzaniu w życie przepisów niniejszej dyrektywy,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

TYTUŁ I DEFINICJE I ZAKRES

Artykuł 1

Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) zakład ubezpieczeń oznacza zakład, który otrzymał urzędowe zezwolenie zgodnie z art. 6 dyrektywy 73/239/EWG;
 - b) oddział oznacza przedstawicielstwo lub oddział zakładu ubezpieczeń, w rozumieniu art. 3 dyrektywy 88/357/EWG;
 - c) rodzime Państwo Członkowskie oznacza Państwo Członkowskie, w którym mieści się siedziba zarządu zakładu ubezpieczeń ubezpieczającego dane ryzyko;
 - d) Państwo Członkowskie oddziału oznacza Państwo Członkowskie, w którym ma siedzibę oddział ubezpieczający dane ryzyko;
 - e) Państwo Członkowskie świadczenia usług oznacza Państwo Członkowskie, na terytorium którego umiejscowione jest ryzyko, w rozumieniu art. 2 lit. d) dyrektywy 88/357/EWG, jeżeli jest ono ubezpieczone przez zakład ubezpieczeń lub oddział mający siedzibę w innym Państwie Członkowskim;
 - f) kontrola oznacza związek zachodzący między dominującym zakładem ubezpieczeń i jego podmiotem zależnym w rozumieniu art. 1 dyrektywy 83/349/EWG⁹ lub podobny związek zachodzący między osobą fizyczną lub prawną i zakładem ubezpieczeń;
 - g) znaczny pakiet akcji oznacza każdy posiadany bezpośrednio lub pośrednio pakiet akcji lub udziałów w zakładzie ubezpieczeń stanowiący 10% lub więcej kapitału, bądź dający prawo do 10% lub więcej głosów, bądź też taki, który umożliwia wywieranie istotnego wpływu na zarządzanie tym zakładzie ubezpieczeń;
- Do celów niniejszej definicji, w kontekście art. 8 i 15 oraz do innych wielkości pakietów akcji określonych w art. 15, uwzględnione zostaną prawa głosu określone w art. 7 dyrektywy 88/627/EWG¹⁰;
- h) dominujący zakład ubezpieczeń oznacza przedsiębiorstwo dominujące w rozumieniu art. 1 i 2 dyrektywy 83/349/EWG;
 - i) oddział oznacza przedsiębiorstwo zależne w rozumieniu art. 1 i 2 dyrektywy 83/349/EWG; każdy oddział przedsiębiorstwa zależnego będzie uważany również za oddział zakładu, który jest jej ostatecznym zakładem dominującym;

j) rynek regulowany oznacza rynek finansowy uznawany przez rodzime Państwo Członkowskie zakładu ubezpieczeń za rynek regulowany do czasu przyjęcia definicji w dyrektywie w sprawie usług inwestycyjnych oraz cechujący się:

- regularnym funkcjonowaniem, oraz
- tym, że przepisy wydane bądź przyjęte przez właściwe władze określają warunki funkcjonowania rynku, warunki dostępu do rynku, oraz w przypadku, gdy stosowana jest dyrektywa Rady z dnia 5 marca 1979 r., koordynującą warunki dopuszczenia papierów wartościowych do urzędowego rynku giełdowego (79/279/EWG)¹¹, warunki dopuszczenia do obrotu publicznego nałożone wspomnianą dyrektywą, lub w przypadku, gdy dyrektywa ta nie ma zastosowania, warunki, które powinny spełniać instrumenty finansowe, aby mogły być przedmiotem skutecznego obrotu na rynku.

Do celów niniejszej dyrektywy rynek regulowany może znajdować się w Państwie Członkowskim lub w państwie trzecim. W tym drugim przypadku, rynek musi zostać uznany przez rodzime Państwo Członkowskie i spełniać porównywalne wymagania. Wszelkie instrumenty finansowe stosowane na tym rynku muszą być jakości porównywalnej do jakości instrumentów stosowanych na rynku lub rynkach regulowanych w danym Państwie Członkowskim;

k) właściwe władze oznaczają władze krajowe uprawnione na mocy ustawy lub rozporządzenia do nadzorowania zakładów ubezpieczeń.

Artykuł 2

1. Niniejsza dyrektywa stosuje się do rodzajów ubezpieczeń oraz zakładów określonych w art. 1 dyrektywy 73/239/EWG. Niniejsza dyrektywa nie stosuje się do rodzajów ubezpieczeń i czynności ani do zakładów ubezpieczeń lub instytucji, do których nie stosuje się dyrektywa 73/239/EWG, ani też do instytucji określonych w art. 4 niniejszej dyrektywy.

Artykuł 3

Bez względu na przepisy art. 2 ust. 2, Państwa Członkowskie podejmują wszystkie możliwe działania, aby zapewnić zniesienie z dniem 1 lipca 1994 r. monopolistycznych uprawnień dotyczących podejmowania działalności w niektórych grupach ubezpieczeń, przyznanych instytucjom mającym siedzibę na ich terytorium i określonym w art. 4 dyrektywy 73/239/EWG.

TYTUŁ II PODEJMOWANIE DZIAŁALNOŚCI UBEZPIECZENIOWEJ

Artykuł 4

Art. 6 dyrektywy 73/239/EWG otrzymuje brzmienie:

"Artykuł 6

Podejmowanie działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich wymaga uprzedniego uzyskania urzędowego zezwolenia.

O zezwolenie występuje do właściwych władz rodzimego Państwa Członkowskiego:

- a) każdy zakład, który ustanawia swoją siedzibę zarządu na terytorium tego państwa;
- b) każdy zakład, który uzyskawszy zezwolenie określone w akapicie pierwszym, rozszerza swoją działalność na całą grupę ubezpieczeń bądź na inne grupy."

Artykuł 5

Art. 7 dyrektywy 73/239/EWG otrzymuje brzmienie:

"Artykuł 7

1. Zezwolenie na prowadzenie działalności jest ważne w całej Wspólnocie. Umożliwia ono zakładowi prowadzenie tam działalności w ramach prawa przedsiębiorczości lub w ramach swobody świadczenia usług.
2. Zezwolenie jest udzielane dla określonej grupy ubezpieczeń. Obejmuje ono całą

grupę, chyba, że wnioskodawca zamierza ubezpieczać tylko niektóre z ryzyk wchodzących w skład tej grupy, wymienionych w A Załącznika.
Jednakże:

- a) Państwa Członkowskie mogą udzielić zezwolenia na prowadzenie działalności w zespołach grup wymienionych w B Załącznika, dołączając do nich odpowiednie oznaczenia tam określone;
- b) zezwolenie udzielone dla jednej grupy lub zespołu grup ubezpieczeń uprawnia również do ubezpieczania ryzyk dodatkowych włączonych do innej grupy ubezpieczeń, jeżeli spełnione zostały warunki nałożone określone w C Załącznika."

Artykuł 6

Art. 8 dyrektywy 72/239/EWG otrzymuje brzmienie:
"Artykuł 8

1. Rodzime Państwo Członkowskie wymaga od każdego zakładu ubezpieczeń, który ubiega się o zezwolenie na prowadzenie działalności,;

a) przyjęcia jednej z następujących form prawnych:

- w przypadku Królestwa Belgii: "société anonyme / naamloze vennootschap", "société en commandite par actions / commanditaire vennootschap op aandelen", "association d'assurance mutuelle / onderlinge verzekeringsvereniging", "société coopérative / coöperatieve vennootschap",
- w przypadku Królestwa Danii: "aktieselskaber", "gensidige selskaber";
- w przypadku Republiki Federalnej Niemiec: "Aktiengesellschaft", "Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit", "Öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen";
- w przypadku Republiki Francuskiej: "société anonyme", "société d'assurance mutuelle", "institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale", "institution de prévoyance régie par le code rural", i "mutuelles régies par le code de la mutualité";
- w przypadku Irlandii: "incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited";
- w przypadku Republiki Włoskiej: "societa per azioni", "societa cooperativa", "mutua di assicurazione";
- w przypadku Wielkiego Księstwa Luksemburga: "société anonyme", "société en commandite par actions", "association d'assurances mutuelles", "société coopérative";
- w przypadku Królestwa Niderlandów: "naamloze vennootschap", "onderlinge waarborgmaatschappij";
- w przypadku Zjednoczonego Królestwa: "incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited", "societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts", "societies registered under Friendly Societies Act", "the association of underwriters known as Lloyd's";
- w przypadku Republiki Greckiej: "anwnumh etairia", "allhlasjaistikoV sunetairismoV";
- w przypadku Królestwa Hiszpanii: "sociedad anónima", "sociedad mutua", "sociedad cooperativa";
- w przypadku Republiki Portugalskiej: "sociedade anónima", "mútua de seguros".

Zakład ubezpieczeniowy może także przyjąć formę spółki europejskiej (SE), z chwilą, gdy zostanie ona ustanowiona. Ponadto Państwa Członkowskie mogą tworzyć, we właściwych przypadkach, zakłady ubezpieczeń w dowolnej formie dopuszczonej przez przepisy prawa publicznego, pod warunkiem, że przedmiotem

działalności tych instytucji będą czynności ubezpieczeniowe prowadzone na zasadach równoważnych zasadom działalności zakładów ubezpieczeń ustanowionych na mocy prawa prywatnego;

- b) ograniczenia przedmiotu działalności do działalności ubezpieczeniowej oraz czynności bezpośrednio z niej wynikających, wyłączając jakąkolwiek inną działalność gospodarczą;
 - c) przedłożenia planu działalności zgodnie z art. 9;
 - d) posiadania minimalnego funduszu gwarancyjnego przewidzianego w art. 17 ust. 2;
 - e) sprawnego zarządzania przez osoby cieszące się nieposzlakowaną opinią i mające właściwe kwalifikacje lub doświadczenie zawodowe.
2. Zakład ubiegający się o udzielenie zezwolenia na rozszerzenie prowadzonej przez siebie działalności na inne grupy ubezpieczeń lub rozszerzenie zezwolenia tylko na niektóre rodzaje ubezpieczeń należące do jednej grupy przedstawia plan działalności zgodnie z art. 9.
Ponadto przedstawia dowód posiadania marginesu wypłacalności określonego w art. 16 oraz, jeżeli w odniesieniu do tych innych grup art. 17 ust. 2 wymaga posiadania wyższego minimalnego funduszu gwarancyjnego niż poprzednio, dowód posiadania takiego funduszu.
3. Żaden przepis niniejszej dyrektywy nie stanowi dla Państw Członkowskich przeszkody w utrzymaniu w mocy lub przyjęciu przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych, wymagających zatwierdzenia aktu założycielskiego i umowy spółki oraz podania do wiadomości wszystkich innych dokumentów koniecznych do normalnego sprawowania nadzoru.
Państwa Członkowskie nie przyjmują jednakże przepisów wymagających uprzedniej zgody lub systematycznego zgłaszania ogólnych i szczegółowych warunków polis, taryf składek oraz formularzy i innych drukowanych dokumentów, które zakład zamierza stosować w swoich kontaktach z ubezpieczającymi.
Państwa Członkowskie nie mogą utrzymać lub wprowadzić wymogu uprzedniego zgłaszania lub zatwierdzania proponowanych podwyżek stawek składek, o ile nie stanowią one części ogólnych systemów kontroli cen.
Żaden przepis niniejszej dyrektywy nie stanowi dla Państw Członkowskich przeszkody w poddawaniu zakładów ubiegających się o zezwolenie lub tych, które uzyskały już zezwolenie na prowadzenie działalności ubezpieczeniowej w grupie 18 w A Załącznika, kontroli ich bezpośrednich lub pośrednich zasobów kadrowych i rzeczowych, w tym kwalifikacji ich zespołów medycznych oraz jakości sprzętu, z którego zakłady te mogą korzystać w związku z wykonywaniem zobowiązań wynikających z prowadzenia działalności w tej grupie ubezpieczeń.
4. Powyższe przepisy nie mogą wymagać, aby jakikolwiek wniosek o zezwolenie na prowadzenie działalności był rozpatrywany w świetle gospodarczych wymagań rynku."

Artykuł 7

Art. 9 dyrektywy 73/239/EWG otrzymuje brzmienie:

"Artykuł 9

Plan działalności określony w art. 8 ust. 1 lit. c) musi zawierać dane lub dowody dotyczące:

- a) rodzaju ryzyka, które zakład zamierza ubezpieczać;
- b) podstawowych wytycznych dotyczących reasekuracji;
- c) pozycji składających się na minimalny fundusz gwarancyjny;
- d) szacunku kosztów ustalenia służb administracyjnych oraz struktury organizacyjnej zabezpieczającej działalność zakładu; środków finansowych przeznaczonych na pokrycie tych kosztów, oraz w przypadku, gdy ubezpieczenie ma objąć ryzyka zaliczone do grupy 18 w A Załącznika, środków pozostających w dyspozycji zakładu, przeznaczonych na świadczenie obiecanej pomocy oraz, dodatkowo, na okres pierwszych trzech lat obrachunkowych;
- e) szacunku kosztów administracyjnych, nie będących kosztami jej ustanowienia, w szczególności ogólnych kosztów bieżących i prowizji;
- f) szacunku zbioru składek lub wkładów i wielkości odszkodowań;
- g) prognozy bilansu;

h) szacunków dotyczących środków finansowych przeznaczonych na pokrycie zobowiązań ubezpieczeniowych oraz marginesu wypłacalności."

Artykuł 8

Właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego nie udzielają zakładowi ubezpieczeń zezwolenia na podjęcie działalności ubezpieczeniowej, dopóki nie zostaną poinformowane o tożsamości akcjonariuszy lub udziałowców, pośrednich lub bezpośrednich, będących osobami fizycznymi lub prawnymi, które posiadają znaczne pakiety akcji w tym zakładzie, oraz o wysokości tych pakietów.

Te same władze odmawiają udzielenia zezwolenia, jeżeli, uwzględniając potrzebę zapewnienia prawidłowego i rozważnego kierowania zakładem ubezpieczeń, nie uznają kwalifikacji akcjonariuszy lub udziałowców za odpowiednie.

TYTUŁ III

HARMONIZACJA ZASAD REGULUJĄCYCH DZIAŁALNOŚĆ UBEZPIECZENIOWĄ

Rozdział 1

Artykuł 9

Art. 13 dyrektywy 73/239/EWG otrzymuje brzmienie:
"Artykuł 13

1. Nadzór finansowy nad zakładem ubezpieczeń, obejmujący działalność, którą zakład prowadzi przez swoje oddziały lub w ramach swobody świadczenia usług, stanowi wyłączną odpowiedzialność rodzimego Państwa Członkowskiego.
2. Wspomniany nadzór finansowy musi obejmować sprawdzenie, w odniesieniu do całej działalności zakładu, jego stopnia wypłacalności, tworzenia rezerw techniczno - ubezpieczeniowych i aktywów przeznaczonych na ich pokrycie, zgodnie z ustanowionymi zasadami lub praktyką stosowaną w rodzimym Państwie Członkowskim w oparciu o przepisy przyjęte na poziomie wspólnotowym. W przypadku, gdy zakład ubezpieczeń posiada zezwolenie na objęcie ochroną ubezpieczeniową ryzyk należących do grupy 18 w A Załącznika, nadzór rozszerza się o monitorowanie środków technicznych pozostających do dyspozycji zakładu w celu wykonywania czynności w zakresie pomocy, do świadczenia, których wykonywania zakład się zobowiązał w przypadku, gdy prawo rodzimego Państwa Członkowskiego przewiduje monitorowanie takich środków.
3. Właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego muszą wymagać, aby każdy zakład ubezpieczeń dysponował prawidłowymi procedurami administracyjnymi i księgowymi oraz odpowiednimi mechanizmami kontroli wewnętrznej."

Artykuł 10

Art. 14 dyrektywy 73/239/EWG otrzymuje brzmienie:
"Artykuł 14

Państwo Członkowskie oddziału zapewnia, że w przypadku, gdy zakład ubezpieczeń posiadający zezwolenie na prowadzenie działalności udzielone w innym Państwie Członkowskim, prowadzi działalność ubezpieczeniową za pośrednictwem oddziału, właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego mogą, po powiadomieniu właściwych władz Państwa Członkowskiego oddziału, dokonać we własnym zakresie lub za pośrednictwem osób, które wyznaczą na miejscu do tego celu weryfikacji informacji koniecznych do sprawowania nadzoru finansowego nad zakładem. Władze Państwa Członkowskiego oddziału mogą uczestniczyć w tej weryfikacji."

Artykuł 11

Art. 19 ust. 2 i ust. 3 dyrektywy 73/239/EWG otrzymują brzmienie:

"2. Państwa Członkowskie wymagają od zakładów ubezpieczeń, których siedziby zarządu mieszczą się na ich terytorium, okresowego przedstawiania sprawozdań, wraz z dokumentami statystycznymi, koniecznymi do celów nadzoru. Właściwe władze wymieniają między sobą dokumenty i informacje przydatne do celów nadzoru.

3. Każde Państwo Członkowskie stosuje wszelkie konieczne środki, aby zapewnić właściwym władzom dysponowanie odpowiednimi uprawnieniami i środkami koniecznymi do nadzorowania działalności ubezpieczeniowej zakładów mających siedziby zarządu na ich terytorium, w tym działalności prowadzonej poza tym terytorium, zgodnie z dyrektywami Rady regulującymi tę działalność, oraz do celów ustalenia, czy są one wykonywane.

W szczególności, te uprawnienia i środki muszą umożliwić właściwym władzom:

a) przeprowadzenie szczegółowych badań dotyczących sytuacji zakładu oraz całej jego działalności, między innymi przez:

- zbieranie informacji lub wymaganie złożenia dokumentów dotyczących jego działalności ubezpieczeniowej,
- prowadzenie kontroli na miejscu, w lokalu zakładu;

b) zastosowanie wszelkich właściwych i koniecznych środków wobec zakładu, członków jego zarządu lub kierownictwa, bądź wobec osób sprawujących kontrolę nad zakładem, aby zapewnić utrzymanie zgodności działalności zakładu z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi, które muszą być przestrzegane przez zakład w każdym Państwie Członkowskim, w szczególności z planem działalności, o ile plan taki jest obowiązkowy, oraz aby zapobiegać wszelkim nieprawidłowościom mającym niekorzystny wpływ na interesy osób ubezpieczonych lub eliminować te nieprawidłowości;

c) zapewnienie stosowania tych środków - w razie konieczności, w drodze przymusu oraz, gdy właściwe, na drodze sądowej.

Państwa Członkowskie mogą także wprowadzić możliwość uzyskiwania przez właściwe władze wszelkich informacji dotyczących umów, które są zawierane przez pośredników."

Artykuł 12

1. W dyrektywie 88/357/EWG w art. 11 uchyla się ust. 2-7.
2. Na mocy warunków przewidzianych przez prawo krajowe, każde Państwo Członkowskie udziela zakładom ubezpieczeń, których siedziby zarządu mieszczą się na jego terytorium, zezwolenia na przeniesienie części lub całości portfela umów ubezpieczeń zawartych w ramach prawa przedsiębiorczości lub w ramach swobody świadczenia usług, na rzecz zakładu przejmującego, mającego siedzibę we Wspólnocie, w przypadku, gdy właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego zakładu przejmującego potwierdzą, że ten ostatni, po uwzględnieniu przejętego portfela, posiada konieczny margines wypłacalności.
3. W przypadku, gdy oddział wnioskuje przeniesienie części lub całości portfela umów ubezpieczeń zawartych w ramach prawa przedsiębiorczości lub w ramach swobody świadczenia usług, konsultowane jest Państwo Członkowskie oddziału.
4. W okolicznościach określonych w ust. 2 i 3, właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego zakładu przekazującego zezwalają na dokonanie przeniesienia po otrzymaniu zgody od właściwych władz Państwa Członkowskiego, w którym umiejscowione są ryzyka.
5. Właściwe władze Państw Członkowskich, z którymi skonsultowano się, w ciągu trzech miesięcy od otrzymania wniosku przedstawiają swoją opinię lub zgodę właściwym władzom rodzimego Państwa Członkowskiego, w którym mieści się siedziba zakładu ubezpieczeń dokonującego przeniesienia portfela; brak odpowiedzi tych władz w tym okresie uważa się za równoważny z otrzymaniem korzystnej opinii bądź milczącej zgody.
6. Przeniesienie, na którego dokonanie udzielono zezwolenia zgodnie z niniejszym artykułem ogłaszane jest zgodnie z prawem krajowym w Państwie Członkowskim, w którym umiejscowione jest ryzyko. Przeniesienie staje się automatycznie wiążące dla ubezpieczających, osób ubezpieczonych i pozostałych osób mających prawa i obowiązki wynikające z przeniesionych umów.
Niniejszy przepis nie ma wpływu na prawo Państw Członkowskich do zapewnienia ubezpieczającym możliwości wypowiedzenia umów w określonym czasie po dokonaniu przeniesienia.

Artykuł 13

Art. 20 dyrektywy 73/239/EWG otrzymuje brzmienie:
"Artykuł 20

1. Jeżeli zakład nie stosuje się do art. 15, właściwe władze jego rodzimego Państwa Członkowskiego mogą zabronić swobodnego rozporządzania przez zakład jego aktywami, po powiadomieniu o swoim zamiarze właściwych władz Państw Członkowskich, w których umiejscowione są ryzyka.
2. W celu przywrócenia prawidłowej sytuacji finansowej zakładu, którego margines wypłacalności spadł poniżej minimum wymaganego przepisami art. 16 ust. 3, właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego wymagają przedstawienie im do zatwierdzenia planu przywrócenia prawidłowej sytuacji finansowej.
W wyjątkowych okolicznościach, jeżeli właściwe władze są zdania, że sytuacja finansowa zakładu ulegnie dalszemu pogorszeniu, mogą ograniczyć lub zakazać swobodnego rozporządzania aktywami zakładu. Władze te powiadamiają także władze innych Państw Członkowskich, na terytorium, których zakład prowadzi działalność, o wszelkich zastosowanych środkach, te ostatnie zaś, na wniosek tych pierwszych, stosują takie same środki.
3. Jeśli margines wypłacalności spadnie poniżej poziomu funduszu gwarancyjnego określonego, w art. 17, właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego wymagają przedstawienia przez zakład do zatwierdzenia krótkookresowego planu finansowego. Władze te mogą także ograniczyć lub zakazać swobodnego rozporządzania aktywami zakładu. Powiadomią one o tym władze innych Państw Członkowskich, na terytorium, których zakład prowadzi działalność, te ostatnie zaś, na wniosek tego pierwszego, stosują takie same środki.
4. Właściwe władze mogą ponadto zastosować wszystkie konieczne środki mające na celu ochronę interesów osób ubezpieczonych w przypadkach przewidzianych w ust. 1, 2 i 3.
5. Każde Państwo Członkowskie podejmuje środki konieczne do umożliwienia, zgodnie z jego prawem krajowym, zakazania swobodnego rozporządzania aktywami znajdującymi się na jego terytorium, w przypadkach przewidzianych w ust. 1, 2 i 3, na wniosek rodzimego Państwa Członkowskiego zakładu, które wskaże aktywa objęte tymi środkami."

Artykuł 14

Art. 22 dyrektywy 73/239/EWG otrzymuje brzmienie:
"Artykuł 22

1. Zezwolenie udzielone zakładowi ubezpieczeń przez właściwe władze jego rodzimego Państwa Członkowskiego może zostać cofnięte przez te władze w przypadku, gdy zakład:
 - a) w ciągu 12 miesięcy nie korzysta z zezwolenia, wyraźnie z niego zrezygnuje lub zaprzestaje prowadzenia działalności na okres dłuższy niż sześć miesięcy, chyba że zainteresowane Państwo Członkowskie zastosowało rozwiązania powodujące wygaśnięcie ważności zezwolenia w takich przypadkach;
 - b) przestał spełniać warunki dopuszczenia do działalności;
 - c) nie był w stanie podjąć, w wymaganym terminie, środków określonych w planie przywrócenia prawidłowej sytuacji finansowej zakładu lub planie finansowym, określonych w art. 20;
 - d) w poważnym stopniu nie wywiązuje się z obowiązków wynikających z przepisów, którym podlega.

W przypadku cofnięcia zezwolenia lub wygaśnięcia jego ważności, właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego powiadamiają o tym właściwe władze innych Państw Członkowskich, które podejmują właściwe środki, aby powstrzymać zakład od podejmowania na nowo działalności na ich terytoriach, zarówno w ramach prawa przedsiębiorczości, jak w ramach swobody świadczenia usług. Właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego, w Porozumieniu ze wspomnianymi organami,

stosują wszelkie środki konieczne do zapewnienia ochrony interesów osób ubezpieczonych, w szczególności ograniczają swobodne rozporządzanie aktywami zakładu, zgodnie z przepisami art. 20 ust. 1, 2 akapit drugi lub ust. 3 akapit drugi.

2. Każda decyzja cofnięcia zezwolenia jest poparta szczegółowym uzasadnieniem i przekazywana do wiadomości zainteresowanego zakładu."

Artykuł 15

1. Państwa Członkowskie wymagają od każdej osoby fizycznej lub prawnej zamierzającej posiadać, pośrednio lub bezpośrednio, znaczny pakiet akcji w zakładzie ubezpieczeń, powiadomienia o tym w pierwszej kolejności właściwych władz rodzimego Państwa Członkowskiego, ze wskazaniem wielkości udziałów, które zamierza objąć. Ponadto, osoba taka powiadamia właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego w przypadku zamiaru zwiększenia swojego znacznego pakietu akcji w stopniu powodującym, że posiadany przez nią pakiet pod względem liczby głosów lub wysokości kapitału, wyniesie lub przekroczy 20, 33 lub 50% lub powoduje, że zakład ubezpieczeń staje się jego oddziałem.

Właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego mają najwyżej trzy miesiące, licząc od daty zawiadomienia przewidzianego w akapicie pierwszym, aby sprzeciwić się takiemu planowi, jeżeli, mając na uwadze konieczność zapewnienia prawidłowego i rozsądnego zarządzania danym zakładem ubezpieczeń, nie uznają za odpowiednie kwalifikacji osoby określonej w akapicie pierwszym. W przypadku, gdy władze te nie są przeciwne rozpatrywanemu planowi, mogą ustalić maksymalny okres na jego wykonanie.

2. Państwa Członkowskie wymagają od każdej osoby fizycznej lub prawnej, która zamierza, pośrednio lub bezpośrednio, zbyć znaczny pakiet akcji w zakładzie ubezpieczeń, powiadomienia o tym w pierwszej kolejności właściwych władz rodzimego Państwa Członkowskiego, ze wskazaniem wielkości planowanego pakietu akcji. Osoba ta musi również powiadomić właściwe władze w przypadku zamiaru zmniejszenia swojego znacznego pakietu akcji w stopniu powodującym, że posiadany przez nią pakiet pod względem liczby głosów lub wysokości kapitału spada poniżej 20, 33 lub 50%, lub powoduje, że zakład ubezpieczeń przestaje być jego oddziałem.
3. Po przyjęciu do wiadomości informacji o każdym nabyciu lub zbyciu pakietów akcji, wskutek których wielkość posiadanych pakietów przekracza lub spada poniżej progów określonych w ust. 1 i 2, zakłady ubezpieczeń powiadamiają o tym właściwe władze swojego rodzimego Państwa Członkowskiego.
Przynajmniej raz w roku zakłady ubezpieczeń przekazują również właściwym władzom informacje dotyczące nazwisk akcjonariuszy i udziałowców posiadających znaczne pakiety akcji oraz wielkość tych pakietów, które uzyskane zostały, na przykład, na podstawie informacji otrzymanych podczas walnego zgromadzenia akcjonariuszy lub udziałowców, lub w wyniku zastosowania się do przepisów dotyczących spółek giełdowych.
4. W przypadku, gdy wpływ wywierany przez osoby określone w ust. 1, stanowi przeszkodę w rozsądnym i rozsądnym zarządzaniu zakładem ubezpieczeń, Państwa Członkowskie wymagają od właściwych władz rodzimego Państwa Członkowskiego podjęcia odpowiednich środków w celu zakończenia takiego stanu. Środki te mogą polegać na przykład na nakazach, karach nałożonych na członków zarządu i kierownictwa, lub zawieszeniu korzystania z praw głosu wynikających z liczby posiadanych akcji przysługujących akcjonariuszom lub udziałowcom.

Podobne środki stosuje się do osób fizycznych lub prawnych, które nie spełnią obowiązku uprzedniego powiadomienia nałożonego przepisami ust. 1. W przypadku, gdy mimo sprzeciwu właściwych władz pakiet akcji zostanie nabyty, Państwa Członkowskie, niezależnie od tego, czy są nałożone jakiegokolwiek inne sankcje, stwarzają możliwość zawieszenia prawa głosu, uznania oddanych głosów za bezwzględnie nieważne, bądź ich unieważnienia.

Artykuł 16

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że wszystkie osoby zatrudnione obecnie lub w przeszłości przez właściwe władze, jak również biegli rewidenci i biegli działający w imieniu

właściwych władz są zobowiązani do zachowania tajemnicy zawodowej. Oznacza to, że żadnych poufnych informacji, które mogą oni uzyskać podczas wykonywania swoich obowiązków, nie można ujawnić żadnej osobie lub władzy, z wyjątkiem informacji o charakterze zestawień lub podsumowań, uniemożliwiających rozpoznanie pojedynczego zakładu ubezpieczeń, bez uszczerbku dla przypadków podlegających prawu karnemu. Jednakże, w przypadku ogłoszenia upadłości zakładu ubezpieczeń, bądź przymusowe postawienie go w stan likwidacji, poufne informacje, które nie dotyczą osób trzecich uczestniczących w próby ratowania tego zakładu, mogą zostać ujawnione podczas prowadzenia postępowania cywilnego lub handlowego.

2. Ust. 1 nie stanowi dla właściwych władz różnych Państw Członkowskich przeszkody w wymianie informacji, zgodnie z przepisami dyrektyw dotyczących zakładów ubezpieczeń. Informacje te podlegają warunkom bez uszczerbku dla tajemnicy zawodowej ustanowionej w ust. 1.
3. Państwa Członkowskie mogą zawierać umowy o współpracy umożliwiające wymianę informacji z właściwymi władzami państw trzecich tylko w przypadku, gdy ujawnianie informacji podlega gwarancjom, z zastrzeżeniem tajemnicy zawodowej w stopniu, co najmniej równorzędnym tym, które przewiduje niniejszy artykuł.
4. Właściwe władze, które otrzymały poufne informacje, zgodnie z ust. 1 lub 2, mogą je wykorzystywać tylko w trakcie pełnienia swoich obowiązków:

- w celu ustalenia, czy zostały wypełnione zasady regulujące podejmowanie działalności ubezpieczeniowej oraz stwarzania udogodnień w zakresie monitorowania i prowadzenia takiej działalności, szczególnie w przypadku, gdy dotyczy to monitorowania rezerw techniczno - ubezpieczeniowych, marginesu wypłacalności, procedur administracyjnych i księgowych oraz mechanizmów kontroli wewnętrznej,
- w celu nałożenia sankcji,
- w postępowaniu administracyjnym odwoławczym, dotyczącym decyzji wydanych przez właściwe władze, lub
- w postępowaniu sądowym wszczętym na mocy art. 56 lub specjalnych przepisów przewidzianych w dyrektywach dotyczących zakładów ubezpieczeń.

5. Ust. 1 i 4 nie wykluczają wymiany informacji w ramach jednego Państwa Członkowskiego w przypadku, gdy w ramach tego samego Państwa Członkowskiego działają dwie lub więcej właściwe władze lub między Państwami Członkowskimi, lub między właściwymi władzami i:

- władzami odpowiedzialnymi za urzędowe nadzorowanie instytucji kredytowych lub innych instytucji finansowych oraz władzami odpowiedzialnymi nadzorowanie rynków finansowych;
- organami uczestniczącymi w postępowaniu likwidacyjnym lub upadłościowym zakładów ubezpieczeń oraz w innych podobnych postępowaniach, oraz
- osobami odpowiedzialnymi za przeprowadzenie ustawowego badania sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń i innych instytucji finansowych, w ramach wykonywania funkcji nadzorczych lub ujawniania informacji władzom, prowadzącym przymusowe postępowanie likwidacyjne lub zarządzającym funduszami gwarancyjnymi, koniecznych do wykonywania ich obowiązków. Informacje otrzymane przez te władze, instytucje i osoby podlegają obowiązkowi zachowania tajemnicy zawodowej ustanowionemu w ust. 1.

6. Ponadto, bez względu na ust. 1 i 4, Państwa Członkowskie mogą zezwolić, na mocy przepisów przewidzianych w prawie, na ujawnienie niektórych informacji innym działom centralnej administracji rządowej odpowiedzialnym za ustawodawstwo dotyczące nadzoru nad instytucjami kredytowymi, finansowymi, usług inwestycyjnych i nad spółkami ubezpieczeniowymi oraz inspektorom działającym w imieniu tych działów. Jednakże, ujawnienie takie może mieć miejsce tylko w przypadku, gdy jest to niezbędne ze względów nadzoru ostrożnościowego. Państwa Członkowskie zapewnią jednakże, aby informacje otrzymane zgodnie z ust. 2 i 5 oraz informacje uzyskane w drodze badania na miejscu określonego w art. 14 dyrektywy 73/239/EWG nie mogły być nigdy ujawnione w przypadkach określonych w niniejszym ustępie, o ile nie wyrażą na to wyraźnej zgody właściwe władze, które te informacje ujawniły, lub właściwe władze Państwa Członkowskiego, w którym zostało przeprowadzone

badanie na miejscu.

Rozdział 2

Artykuł 17

Art. 15 dyrektywy 73/239/EWG otrzymuje brzmienie:

"Artykuł 15

1. Rodzime Państwo Członkowskie wymaga od każdego zakładu ubezpieczeń utworzenia odpowiednich rezerw techniczno - ubezpieczeniowych w odniesieniu do całej jego działalności.
Wysokość tych rezerw techniczno - ubezpieczeniowych ustala się zgodnie z zasadami ustanowionymi w dyrektywie 91/674/EWG.
2. Rodzime Państwo Członkowskie wymaga od każdego zakładu ubezpieczeń pokrycia rezerw techniczno - ubezpieczeniowych dla całej jego działalności aktywami dopasowanymi, zgodnie z art. 6 dyrektywy 88/357/EWG. W przypadku ryzyk umiejscowionych we Wspólnocie Europejskiej, aktywa te muszą znajdować się we Wspólnocie. Państwa Członkowskie nie wymagają od zakładów ubezpieczeń umiejscowienia ich aktywów w konkretnym Państwie Członkowskim. Jednakże, rodzime Państwo Członkowskie może zezwolić na złączenie zasad dotyczących umiejscowienia aktywów.
3. Jeżeli rodzime Państwo Członkowskie dopuszcza pokrywanie rezerw techniczno - ubezpieczeniowych wierzytelnościami reasekuracyjnymi, ustala procentowo dopuszczalną wysokość takiego pokrycia. W takich przypadkach może ono nie określać umiejscowienia aktywów odpowiadających tym wierzytelnościom."

Artykuł 18

Art. 15a dyrektywy 73/239/EWG otrzymuje brzmienie:

"Artykuł 15a

1. Państwa Członkowskie wymagają od każdego zakładu ubezpieczeń, którego siedziba zarządu mieści się na ich terytorium i który ubezpiecza ryzyka należące do grupy 14 w A Załącznika (zwane dalej "ubezpieczeniem kredytu"), utworzenia rezerwy wyrównawczej do celów pokrycia ewentualnego deficytu technicznego lub przekraczającego przeciętny poziom wskaźnika szkodliwości, które wystąpiły w tej grupie w danym roku obrachunkowym.
2. Rezerwę wyrównawczą oblicza się zgodnie z zasadami ustanowionymi przez rodzime Państwo Członkowskie, zgodnie z jedną z czterech metod ustalonych w D Załącznika, które uznaje się za równoważne.
3. Rezerwy wyrównawczej, do wysokości obliczonej zgodnie z metodami ustalonymi w D Załącznika, nie bierze się pod uwagę przy obliczaniu marginesu wypłacalności.
4. Państwa Członkowskie mogą zwolnić zakłady ubezpieczeń, których siedziby zarządu mieszczą się na ich terytorium, z obowiązku tworzenia rezerw wyrównawczych odnoszących się do ubezpieczenia kredytu w przypadku, gdy składki lub wkłady należne z tytułu tego ubezpieczenia stanowią mniej niż 4% wszystkich należnych składek lub wkładów oraz wynoszą mniej niż 2 500 000 ECU."

Artykuł 19

Uchyła się art. 23 dyrektywy 88/357/EWG.

Artykuł 20

Aktywa pokrywające rezerwy techniczno - ubezpieczeniowe uwzględniają rodzaj prowadzonej przez zakład działalności w taki sposób, aby zapewnić bezpieczeństwo, rentowność i zbywalność jego lokat, przy czym zakład zapewnia ich zróżnicowanie i odpowiednie rozmieszczenie.

Artykuł 21

1. Rodzime Państwo Członkowskie nie zezwala zakładom ubezpieczeń na pokrywanie przez nie ich rezerw techniczno - ubezpieczeniowych aktywami innego rodzaju niż wymienione poniżej:

A. Lokaty

- a) dłużne papiery wartościowe, obligacje oraz inne instrumenty rynku pieniężnego i kapitałowego;
- b) pożyczki;
- c) akcje i inne udziały przynoszące dochód zmienny;
- d) jednostki uczestnictwa w przedsiębiorstwach wspólnego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe oraz w innych funduszach inwestycyjnych;
- e) grunty, budynki i tytuły własności mienia nieruchomości;

B. Należności i roszczenia

- f) należności od reasekuratorów, łącznie z udziałem reasekuratorów w rezerwach techniczno - ubezpieczeniowych;
- g) depozyty u cedentów i należności od nich;
- h) należności od ubezpieczających i pośredników z tytułu ubezpieczeń bezpośrednich i reasekuracji;
- i) wierzytelności z tytułu sprzedaży odzyskanego mienia i subrogacji;
- j) zwrot podatków;
- k) roszczenia wobec funduszy gwarancyjnych;

C. Inne

- l) materialne aktywa trwałe, inne niż grunty i budynki wycenione na podstawie rozsądnej amortyzacji;
 - m) środki pieniężne w banku i w kasie, depozyty w instytucjach kredytowych i innych instytucjach uprawnionych do przyjmowania depozytów;
 - n) odroczone koszty nabycia;
 - o) narosłe odsetki i czynsze, inne przychody przyszłych okresów i przedpłaty;
- W przypadku ubezpieczycieli zrzeszonych w towarzystwie Lloyd's, rodzaje aktywów obejmują także gwarancje i akredytywy wystawione przez instytucje kredytowe w rozumieniu dyrektywy 77/780/EWG¹² lub przez zakłady ubezpieczeń na życie, łącznie z możliwymi do sprawdzenia

wpływami z tytułu ubezpieczeń na życie, o ile stanowią one fundusze należące do członków stowarzyszenia.

Włączenie jakichkolwiek aktywów bądź kategorii aktywów wymienionych w akapicie pierwszym nie oznacza, że wszystkie kategorie aktywów muszą być automatycznie przyjęte jako pokrycie rezerw techniczno - ubezpieczeniowych. Rodzime Państwo Członkowskie ustanawia bardziej szczegółowe zasady ustalające warunki stosowania akceptowanych aktywów; w związku z tym Państwo może wymagać, szczególnie w przypadku należności od reasekuratorów, zabezpieczenia majątkowego lub poręczenia. Przy ustalaniu oraz stosowaniu ustanawianych przez siebie zasad, rodzime Państwo Członkowskie zapewnia w szczególności przestrzeganie następujących zasad:

- (i) aktywa na pokrycie rezerw techniczno - ubezpieczeniowych należy wyceniać bez należności wynikających z ich uzyskania;
- (ii) wszystkie aktywa muszą być wyceniane rozsądnie, uwzględniając ryzyko braku możliwości uzyskania niektórych kwot. W szczególności materialne aktywa trwałe inne niż grunty i budynki mogą być przyjęte jako pokrycie rezerw techniczno - ubezpieczeniowych tylko w przypadku, gdy zostały wycenione w oparciu o rozsądną amortyzację;
- (iii) pożyczki udzielone przedsiębiorstwom bądź władzom państwowym lub organizacjom międzynarodowym, władzom lokalnym lub regionalnym albo osobom fizycznym, mogą być przyjęte jako pokrycie rezerw techniczno - ubezpieczeniowych tylko w przypadku, gdy istnieją wystarczające gwarancje ich bezpieczeństwa, bez względu na to, czy wynikają one ze statusu pożyczkobiorcy, zapisów hipotecznych, gwarancji bankowych lub też z gwarancji udzielonych przez zakłady ubezpieczeń, bądź z innych form zabezpieczenia;
- (iv) instrumenty pochodne, jak opcje, transakcje terminowe typu futures i transakcje swapowe związane z aktywami pokrywającymi rezerwy techniczno - ubezpieczeniowe mogą być wykorzystane, o ile przyczyniają się one do zmniejszenia ryzyka inwestycyjnego lub ułatwiają skuteczne zarządzanie portfelem. Muszą one zostać wycenione rozsądnie oraz mogą być brane pod uwagę przy wycenie aktywów podstawowych;
- (v) zbywalne papiery wartościowe, które nie podlegają obrotowi na rynku regulowanym mogą być przyjęte jako pokrycie rezerw techniczno - ubezpieczeniowych tylko w przypadku, gdy będą mogły zostać upłynnione w krótkim terminie;
- (vi) należności i roszczenia wobec strony trzeciej mogą być przyjęte jako pokrycie rezerw techniczno - ubezpieczeniowych tylko po ich pomniejszeniu o wszelkie kwoty należne tej stronie;
- (vii) wartość wszelkich należności i roszczeń przyjętych jako pokrycie rezerw techniczno - ubezpieczeniowych musi być obliczona według zasady rozsądnej wyceny, z uwzględnieniem ryzyka nie uzyskania niektórych kwot. Szczególnie należności od ubezpieczających i pośredników z tytułu działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej mogą być zaakceptowane tylko w przypadku, gdy okres zalegania z płatnością nie przekracza trzech miesięcy;
- (viii) w przypadku, gdy posiadane aktywa obejmują środki ulokowane w oddziale zakładu, który zarządza w jego imieniu całością lub częścią lokat zakładu ubezpieczeń, rodzime Państwo Członkowskie, stosując normy i zasady ustanowione w niniejszym artykule, musi wziąć pod uwagę aktywa podstawowe posiadane przez filię zakładu; rodzime Państwo Członkowskie może w ten sam sposób traktować aktywa innych oddziałów;
- (ix) odroczone koszty nabycia mogą zostać zatwierdzone na pokrycie rezerw techniczno - ubezpieczeniowych tylko w takim zakresie, w jakim jest to zgodne z wyliczeniem rezerwy techniczno

- ubezpieczeniowej składek.

2. Bez względu na ust. 1, rodzime Państwo Członkowskie może, w wyjątkowych okolicznościach oraz na wniosek zakładu ubezpieczeń, w drodze właściwie uzasadnionej decyzji, czasowo przyjąć inne kategorie aktywów jako pokrycie rezerw techniczno - ubezpieczeniowych, z zastrzeżeniem art. 20.

Artykuł 22

1. W odniesieniu do aktywów pokrywających rezerwy techniczno - ubezpieczeniowe, rodzime Państwo Członkowskie wymaga od każdego zakładu ubezpieczeń lokowania nie więcej niż:
 - a) 10% łącznej sumy swoich rezerw techniczno - ubezpieczeniowych brutto w jedną działkę gruntu lub budynek, lub w kilka działek lub budynków pozostających w sąsiedztwie na tyle bliskim, że należy je uważać za stanowiące jedną lokatę;
 - b) 5% łącznej wartości swoich rezerw techniczno - ubezpieczeniowych brutto w akcje i inne zbywalne papiery wartościowe traktowane jak akcje, obligacje, dłużne papiery wartościowe i inne instrumenty rynku pieniężnego i kapitałowego tego samego przedsiębiorstwa, lub w pożyczki udzielone temu samemu pożyczkobiorcy w ujęciu łącznym, pożyczki inne niż udzielone państwu, władzom regionalnym lub lokalnym lub organizacji międzynarodowej, do której należy jedno lub więcej Państw Członkowskich. Limit ten może być zwiększony do 10%, jeśli zakład nie lokuje więcej niż 40% rezerw techniczno - ubezpieczeniowych brutto w pożyczki lub papiery wartościowe emitentów i pożyczkobiorców, inwestując w każdym z nich więcej niż 5% swoich aktywów;
 - c) 5% łącznej wartości swoich rezerw techniczno - ubezpieczeniowych brutto w pożyczki nie zabezpieczone, w tym 1% dla pojedynczej pożyczki nie zabezpieczonej, inne niż pożyczki udzielone instytucjom kredytowym, zakładom ubezpieczeń - w granicach, w jakich pozwala na to art. 8 dyrektywy 73/239/EWG - oraz spółkom inwestycyjnym mającym siedzibę w Państwie Członkowskim;
 - d) 3% łącznej wartości swoich rezerw techniczno - ubezpieczeniowych brutto w postaci gotówki w kasie;
 - e) 10% łącznej wartości swoich rezerw techniczno - ubezpieczeniowych brutto w akcjach, innych papierach wartościowych traktowanych jak akcje i dłużne papiery wartościowe, które nie są przedmiotem obrotu na rynku regulowanym.
2. Brak w ust. 1 ograniczenia dla określonego rodzaju lokat nie oznacza, że aktywa tego rodzaju powinny być przyjmowane jako pokrycie rezerw techniczno - ubezpieczeniowych bez jakichkolwiek ograniczeń. Rodzime Państwo Członkowskie ustanawia bardziej szczegółowe zasady, określające warunki wykorzystania akceptowanych aktywów. W szczególności zapewnia ono, określając i stosując te zasady, spełnienie następujących wymagań:
 - (i) aktywa pokrywające rezerwy techniczno - ubezpieczeniowe muszą być zróżnicowane i rozmieszczone w taki sposób, aby nie dopuścić do nadmiernego uzależnienia od konkretnej kategorii aktywów, rynków inwestycyjnych lub lokat;
 - (ii) lokowanie w poszczególnych rodzajach aktywów, które wykazują wysoki stopień ryzyka, niezależnie od tego, czy wynika to z rodzaju aktywów, czy jakości emitenta, musi być ograniczone do rozsądnego poziomu;
 - (iii) ograniczenia dotyczące poszczególnych kategorii aktywów przy obliczaniu rezerw techniczno - ubezpieczeniowych muszą uwzględniać sposób traktowania reasekuracji;
 - (iv) w przypadku, gdy posiadane aktywa obejmują lokatę w oddział, który w imieniu zakładu zarządza całością lub częścią lokat zakładu ubezpieczeń, rodzime Państwo Członkowskie musi, stosując normy i zasady ustanowione w niniejszym artykule, brać pod uwagę aktywa podstawowe posiadane przez filię; rodzime Państwo Członkowskie może w ten sam sposób traktować aktywa innych filii;

(v) udział procentowy aktywów stanowiących pokrycie rezerw techniczno - ubezpieczeniowych, które są przedmiotem lokat nie będących lokatami płynnymi, musi być utrzymywany na rozsądnym poziomie;

(vi) w przypadku, gdy posiadane aktywa obejmują pożyczki lub dłużne papiery wartościowe wystawione przez niektóre instytucje kredytowe, rodzime Państwo Członkowskie może, stosując normy i zasady ustanowione w niniejszym artykule, uwzględniać aktywa podstawowe posiadane przez te instytucje kredytowe. Takie traktowanie może być stosowane jedynie w przypadku, gdy instytucja kredytowa posiada swoją siedzibę zarządu w Państwie Członkowskim, jest całkowitą własnością tego Państwa Członkowskiego i/lub władz lokalnych tego Państwa, a jej statutowa działalność polega na udzielaniu, za jej pośrednictwem, pożyczek lub gwarancji Państwom lub władzom lokalnym, bądź udzielaniu pożyczek instytucjom ściśle powiązanych z Państwem lub władzami lokalnymi.

3. W kontekście szczegółowych zasad ustanawiających warunki wykorzystania akceptowanych aktywów, Państwo Członkowskie stosuje bardziej ograniczające traktowanie w stosunku do:
- pożyczek, którym nie towarzyszy gwarancja bankowa, gwarancja udzielona przez zakład ubezpieczeniowy, hipoteka lub inne formy zabezpieczenia, w odróżnieniu od pożyczek, którym takie zabezpieczenia towarzyszą,
 - przedsięwzięć obejmujących wspólne inwestycje w zbywalne instrumenty finansowe nie objętych koordynacją w rozumieniu dyrektywy 85/611/EWG¹³ oraz innych funduszy inwestycyjnych, w odróżnieniu od przedsięwzięć obejmujących wspólne inwestycje w zbywalne instrumenty finansowe objętych koordynacją w rozumieniu niniejszej dyrektywy,
 - papierów wartościowych nie będących przedmiotem obrotu na rynku regulowanym, w odróżnieniu od tych, które są przedmiotem takiego obrotu,
 - obligacji, dłużnych papierów wartościowych i innych instrumentów rynku kapitałowego i pieniężnego nie emitowanych przez państwa, władze lokalne lub regionalne albo przedsiębiorstwa należące do strefy A w rozumieniu dyrektywy 89/647/EWG¹⁴, lub przez organizacje międzynarodowe, do których nie należy przynajmniej jedno Państwo Członkowskie Wspólnoty, w odróżnieniu od takich samych instrumentów finansowych, emitowanych przez takie instytucje.
4. Państwa Członkowskie mogą zwiększyć granicę ustanowioną w ust. 1 lit. b) do 40% w przypadku niektórych dłużnych papierów wartościowych, gdy są one emitowane przez instytucję kredytową mającą siedzibę zarządu w Państwie Członkowskim i podlegającą z mocy prawa specjalnemu, urzędowemu nadzorowi, mającemu na celu ochronę posiadaczy tych dłużnych papierów wartościowych. W szczególności, sumy wynikające z emisji tych dłużnych papierów wartościowych muszą być lokowane zgodnie z prawem w aktywa, które podczas całego okresu ważności tych papierów mogą pokrywać roszczenia odnoszące się do owych papierów dłużnych i które, w przypadku niepowodzenia emisji, mogą być w pierwszej kolejności wykorzystane do zwrotu kapitału i zapłaty narosłych odsetek.
5. Państwa Członkowskie nie wymagają od zakładów ubezpieczeń lokowania w niektórych rodzajach aktywów.
6. Bez względu na ust. 1, w wyjątkowych przypadkach, oraz na wniosek zakładu ubezpieczeń, rodzime Państwo Członkowskie może, tymczasowo oraz w drodze właściwie uzasadnionej decyzji, zezwolić na odstąpienie od zasad ustanowionych w ust. 1 lit. a) - e), z zastrzeżeniem art. 20.

Artykuł 23

Pkt. 8 i 9 załącznika 1 do dyrektywy 88/357/EWG otrzymują brzmienie:

"8. Zakłady ubezpieczeń mogą posiadać aktywa nie dopasowane na pokrycie kwoty nie przekraczającej 20% ich zobowiązań w danej walucie.

9. W przypadku konieczności pokrycia zobowiązania zgodnie z powyższym wymogiem

aktywami wyrażonymi w walucie Państwa Członkowskiego, Państwo Członkowskie może uznać ów wymóg za spełniony również w przypadku, gdy aktywa wyrażone są w ecu."

Artykuł 24

W art. 16 ust. 1 dyrektywy 73/239/EWG otrzymuje brzmienie:

"1. Rodzime Państwo Członkowskie wymaga od każdego zakładu ubezpieczeń ustanowienia marginesu wypłacalności w odpowiedniej wysokości w odniesieniu do całej działalności zakładu.

Margines wypłacalności odpowiada aktywom zakładu, wolnym od wszelkich przewidywalnych zobowiązań, pomniejszonym o pozycje niematerialne i prawne. W szczególności ma on obejmować:

- wpłacony kapitał akcyjny lub, w przypadku towarzystw ubezpieczeń wzajemnych, pokryty kapitał zakładowy oraz rachunki członków spełniających wszystkie poniższe kryteria:

- a) akt założycielski i umowa spółki muszą przewidywać możliwość dokonywania płatności z tych kont na rzecz członków jedynie wówczas, gdy nie spowoduje to spadku marginesu wypłacalności poniżej wymaganego poziomu lub, w przypadku rozwiązania towarzystwa, gdy zostały zaspokojone wszystkie inne zobowiązania towarzystwa;
- b) akt założycielski i umowa spółki muszą przewidywać, w przypadku jakichkolwiek płatności tego typu, dokonywanych z powodów innych niż indywidualne wygaśnięcie członkostwa, obowiązek powiadomienia o tym właściwych władz przynajmniej na miesiąc wcześniej oraz dopuszczać w tym okresie prawo wstrzymania płatności; oraz
- c) stosowne postanowienia aktu założycielskiego i umowy spółki mogą być zmieniane tylko po uzyskaniu od właściwych władz oświadczenia, że nie wnoszą sprzeciwu wobec proponowanych zmian, bez uszczerbku dla kryteriów przedstawionych w lit. a) i b);

- połowę nie opłaconego kapitału akcyjnego lub kapitału zakładowego, jeżeli opłacona część wynosi 25% tego kapitału,
- rezerwy (obowiązkowe i wolne), które nie odnoszą się do zobowiązań ubezpieczeniowych,
- wszystkie wyniki finansowe z lat ubiegłych,
- w przypadku towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych lub innego zakładu ubezpieczeń opartego na zasadzie wzajemności ze zmienną wysokością wkładów, wszelkie roszczenia towarzystwa wobec jego członków w formie wezwania do wniesienia dodatkowych wkładów w trakcie roku obrachunkowego, do połowy różnicy między maksymalną wysokością wkładów a wkładami rzeczywiście wniesionymi, z zastrzeżeniem 50% granicy marginesu,
- na wniosek zakładu i na podstawie przedstawionych przez zakład ubezpieczeniowy dowodów, wszelkie ukryte rezerwy wynikające z zaniżenia wartości aktywów, o ile takie ukryte rezerwy nie mają charakteru wyjątkowego,
- uprzywilejowany kapitał akcyjny z kumulowaną dywidendą oraz kapitał pożyczek przyporządkowanych można uwzględniać jedynie do wysokości 50% marginesu, z czego nie więcej niż 25% stanowią pożyczki drugorzędne o ustalonym terminie spłaty lub uprzywilejowany kapitał akcyjny z kumulowaną dywidendą o ustalonym terminie płatności, w przypadku, gdy zostaną spełnione poniższe minimalne kryteria:

- a) w przypadku upadłości lub likwidacji zakładu ubezpieczeń muszą istnieć wiążące umowy, zgodnie z którymi kapitał pożyczek przyporządkowanych lub uprzywilejowany kapitał akcyjny z kumulowaną dywidendą zajmuje

miejsce po roszczeniach wszystkich innych wierzycieli oraz nie podlega spłacie, dopóki zakład nie spłaci wszystkich pozostałych wierzytelności wymagalnych w tym czasie.

Kapitał pożyczek drugorzędnych musi spełniać następujące dodatkowe warunki:

b) pod uwagę mogą być brane tylko fundusze opłacone w pełnej wysokości;

c) w przypadku pożyczek z określonym okresem spłaty, pierwotny okres spłaty musi wynosić przynajmniej pięć lat. Nie później jednak, niż rok przed terminem spłaty, zakład ubezpieczeń musi przedstawić właściwym władzom, w celu uzyskania ich zatwierdzenia, plan przedstawiający sposób utrzymania lub podniesienia marginesu wypłacalności do wymaganego poziomu w terminie spłaty, chyba, że stopień, w jakim pożyczka może być zaliczona jako część składowa marginesu wypłacalności, jest stopniowo ograniczany przez okres, co najmniej pięciu lat przed terminem spłaty. Właściwe władze mogą zezwolić na przedterminową spłatę takich pożyczek, pod warunkiem, że zakład ubezpieczeń udzielający pożyczki wystąpi z takim wnioskiem, oraz jego margines wypłacalności nie spadnie poniżej wymaganego poziomu;

d) pożyczki, których termin spłaty nie jest ustalony, muszą podlegać spłacie z zastrzeżeniem pięcioletniego okresu wypowiedzenia, chyba że nie są już uważane za część składową marginesu wypłacalności, lub że dokonanie przedterminowej spłaty szczególnie wymaga uzyskania uprzedniej zgody właściwych władz. W tym drugim przypadku zakład ubezpieczeń musi powiadomić właściwe władze, co najmniej sześć miesięcy przed planowanym terminem spłaty oraz podać szczegóły dotyczące obecnego i wymaganego poziomu marginesu wypłacalności przed i po dokonaniu spłaty. Właściwe władze zezwalają na spłatę pożyczki tylko w przypadku, gdy wysokość marginesu wypłacalności zakładu ubezpieczeń nie spadnie poniżej wymaganego poziomu;

e) w umowie pożyczki nie umieszcza się żadnych zastrzeżeń przewidujących, że w określonych okolicznościach, innych niż likwidacja zakładu ubezpieczeń, zadłużenie zostanie spłacone przed uzgodnionym terminem spłaty;

f) umowa pożyczki może zostać zmieniona tylko po otrzymaniu od właściwych władz oświadczenia, że nie wnoszą one sprzeciwu do planowanych zmian;

- papiery wartościowe bez określonego terminu wymagalności oraz inne instrumenty, które spełniają poniższe warunki, włączając uprzywilejowane akcje z kumulowaną dywidendą inne niż wymienione w poprzednim tiret, do wysokości 50% marginesu wypłacalności dla wszystkich tych papierów wartościowych i kapitału pożyczek przyporządkowanych określonych w poprzednim tiret:

a) nie są spłacane z inicjatywy okaziciela lub bez wcześniejszej zgody właściwych władz;

b) umowa o udzielenie pożyczki musi umożliwiać zakładowi ubezpieczeń odroczenie płatności odsetek;

c) roszczenia pożyczkodawcy w stosunku do zakładu ubezpieczeń muszą być w całości zakwalifikowane do zaspokojenia, po zaspokojeniu roszczeń wszystkich głównych wierzycieli;

d) dokumenty dotyczące emisji papierów wartościowych muszą uwzględniać zdolność absorpcji strat, związaną z zadłużeniem i nie zapłaconymi odsetkami, jak również umożliwiać zakładowi ubezpieczeń kontynuację jego działalności;

e) pod uwagę mogą być brane tylko kwoty opłacone w pełnej wysokości."

Artykuł 25

Nie później niż trzy lata od daty zastosowania niniejszej dyrektywy Komisja przedstawi Komitetowi ds. ubezpieczeń sprawozdanie dotyczące potrzeby dalszej harmonizacji w zakresie marginesu wypłacalności.

Artykuł 26

Art. 18 dyrektywy 73/239/EWG otrzymuje brzmienie:

"Artykuł 18

1. Państwa Członkowskie nie określają żadnych zasad wyboru aktywów, które nie muszą być wykorzystane jako pokrycie rezerw techniczno □ ubezpieczeniowych określonych w art. 15.
2. Z zastrzeżeniem przepisów art. 15 ust. 2, art. 20 ust. 1, 2, 3 i 5 oraz art. 22 ust. 1 akapit ostatni, Państwa Członkowskie nie ograniczają prawa swobodnego rozporządzania aktywami, zarówno ruchomościami, jak i nieruchomościami, stanowiącymi część aktywów zakładów ubezpieczeń posiadających zezwolenie na prowadzenie działalności.
3. Ust. 1 i 2 nie wykluczają żadnych środków, które Państwa Członkowskie mają prawo stosować jako właściciele, udziałowcy lub wspólnicy wspomnianych zakładów, zapewniając ochronę interesów ubezpieczonych."

Rozdział 3

Artykuł 27

W art. 7 ust. 1 lit. f) dyrektywy 88/357/EWG otrzymuje brzmienie:

"f) w przypadku ryzyk określonych w art. 5 lit. d) dyrektywy 73/239/EWG, strony umowy mogą wybrać dowolne prawo."

Artykuł 28

Państwo Członkowskie, w którym umiejscowione jest ryzyko, nie zabrania ubezpieczającemu zawarcia umowy z zakładem ubezpieczeń posiadającym zezwolenie na prowadzenie działalności zgodnie z warunkami art. 6 dyrektywy 73/239/EWG, o ile nie będzie to sprzeczne z przepisami prawa chroniącymi dobro ogólne w Państwie Członkowskim, w którym umiejscowione jest ryzyko.

Artykuł 29

Państwa Członkowskie nie wprowadzają przepisów wymagających uprzedniej zgody lub systematycznego zgłaszania ogólnych i szczegółowych warunków polis, taryf składek lub formularzy oraz innych drukowanych dokumentów, które zakład ubezpieczeniowy zamierza stosować w swoich kontaktach z ubezpieczającymi. Mogą one wymagać jedynie doraźnego zgłaszania tych warunków polis i innych dokumentów, w celu zbadania ich zgodności z krajowymi przepisami dotyczącymi umów ubezpieczenia, a wymóg ten nie może stanowić uprzedniego warunku prowadzenia działalności przez zakład. Państwa Członkowskie nie mogą utrzymywać ani wprowadzać wymogu uprzedniego zgłaszania lub zatwierdzania proponowanych podwyżek stawek składek, o ile nie stanowią one części ogólnego systemu kontroli cen.

Artykuł 30

1. W art. 8 ust. 4 lit. b) dyrektywy 88/357/EWG skreśla się. W art. 8 ust. 4 lit. a) otrzymuje brzmienie:

"a) Z zastrzeżeniem lit. c), art. 7 ust. 2 akapit trzeci stosuje się w przypadku, gdy umowa ubezpieczenia zapewnia udzielenie ochrony w dwóch lub więcej Państwach Członkowskich, jeżeli przynajmniej w jednym z nich ubezpieczenie takie jest obowiązkowe."

2. Bez względu na odmiennie przepisy, Państwo Członkowskie, które wprowadza obowiązek ubezpieczenia, może wymagać podania do wiadomości właściwych władz tego państwa ogólnych i szczegółowych warunków tego ubezpieczenia obowiązkowego przed ich podaniem do publicznej wiadomości.

Artykuł 31

1. Przed zawarciem umowy ubezpieczenia, zakład ubezpieczeń udziela ubezpieczającemu informacji w sprawie:

- prawa właściwego dla umowy w przypadku, gdy strony umowy nie mają swobody wyboru lub, gdy strony posiadają swobodę wyboru właściwego prawa, oraz, w tym drugim przypadku, prawa, wybór, którego proponuje ubezpieczyciel,
- trybu rozpatrywania skarg i zażaleń zgłoszonych przez ubezpieczającego dotyczących umów, łącznie ze wskazaniem, gdy właściwe, organu zajmującego się rozpatrywaniem skarg i zażaleń, bez uszczerbku dla praw ubezpieczających do wszczęcia postępowania sądowego.

2. Obowiązek określony w ust. 1 stosuje się tylko w przypadku, gdy ubezpieczający jest osobą fizyczną.
3. Zasady wykonania przepisów niniejszego artykułu ustala się zgodnie z prawem Państwa Członkowskiego umiejscowienia ryzyka.

TYTUŁ IV PRZEPISY ODNOSZĄCE SIĘ DO PRAWA PRZEDSIĘBIORCZOŚCI I SWOBODY ŚWIADCZENIA USŁUG

Artykuł 32

Art. 10 dyrektywy 73/239/EWG otrzymuje brzmienie:
"Artykuł 10

1. Zakład ubezpieczeniowy, który zamierza założyć oddział na terytorium innego Państwa Członkowskiego zawiadamia o tym właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego.
2. Państwa Członkowskie wymagają od każdego zakładu ubezpieczeń, który zamierza założyć oddział na terytorium innego Państwa Członkowskiego, przekazania następujących informacji przy dokonywaniu przewidzianego w ust. 1 zawiadomienia:

a) Państwo Członkowskie, na terytorium którego zakład zamierza otworzyć oddział;
b) plan działalności, określający, między innymi, przewidywane rodzaje działalności i strukturę organizacyjną oddziału;

c) adres w Państwie Członkowskim oddziału, pod którym można będzie otrzymywać i przekazywać dokumenty, zakładając, że jest to jednocześnie adres służący do przekazywania wszelkiej korespondencji przeznaczonej dla upoważnionego przedstawiciela;

d) nazwisko upoważnionego przedstawiciela oddziału, który musi dysponować odpowiednimi kompetencjami do zaciągania zobowiązań w imieniu zakładu wobec osób trzecich oraz do reprezentowania go w stosunkach z władzami i sądami Państwa Członkowskiego oddziału. W odniesieniu do towarzystwa Lloyd's, w razie postępowania sądowego w Państwie Członkowskim oddziału, wynikającego ze zobowiązań ubezpieczeniowych, osoby ubezpieczone nie mogą być traktowane mniej korzystnie niżby to miało miejsce w przypadku postępowania sądowego wszczętego przeciwko przedsiębiorstwom konwencjonalnego rodzaju. Z tego powodu upoważniony przedstawiciel musi posiadać odpowiednie uprawnienia umożliwiające mu występowanie w charakterze pozwanego oraz musi on, jako pełnomocnik, mieć zdolność do zaciągania zobowiązań w imieniu zainteresowanych ubezpieczycieli zrzeszonych w towarzystwie Lloyd's.

W przypadku, gdy zakład zamierza, aby jego oddział pokrywał ryzyka ujęte w grupie 10 w A Załącznika, z wyłączeniem odpowiedzialności cywilnej przewoźnika, musi przedstawić oświadczenie, że został członkiem krajowego biura i krajowego funduszu gwarancyjnego Państwa Członkowskiego oddziału.

3. Jeśli właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego nie mają powodów wątpić w prawidłowość struktury administracyjnej lub sytuacji finansowej zakładu ubezpieczeń, jak również w nieposzlakowaną opinię i kwalifikacje zawodowe lub doświadczenie członków zarządu, kierownictwa lub upoważnionego przedstawiciela, biorąc pod uwagę planowaną działalność, przekazują one w terminie trzech miesięcy od otrzymania informacji określonych w ust. 2, informacje te właściwym władzom Państwa Członkowskiego oddziału oraz przekazują odpowiednie informacje zainteresowanemu zakładowi.
Właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego poświadczają ponadto, że zakład ubezpieczeń posiada minimalny margines wypłacalności obliczony zgodnie z art. 16 i 17.
W przypadku, gdy właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego odmawiają właściwym władzom Państwa Członkowskiego oddziału przekazania informacji określonych w ust. 2, zawiadamiają one w terminie trzech miesięcy od otrzymania wspomnianych informacji zainteresowany zakład o powodach swojej odmowy. W przypadku takiej odmowy lub zaniechania działania przysługuje prawo odwołania się do sądu w rodzimym Państwie Członkowskim.
4. Zanim oddział zakładu ubezpieczeń rozpocznie działalność, właściwe władze Państwa Członkowskiego oddziału w terminie dwóch miesięcy od otrzymania informacji określonych w ust. 3 odpowiednio powiadomią właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego, jeśli właściwe, o warunkach, na których ze względu na dobro ogólne, działalność ta musi być prowadzona w Państwie Członkowskim oddziału.
5. Po otrzymaniu informacji od właściwych władz Państwa Członkowskiego oddziału lub, w przypadku braku informacji od tych władz, po upływie terminu określonego w ust. 4 oddział może zostać założony i rozpocząć działalność.
6. W przypadku zmiany informacji przekazanych na mocy ust. 2 lit b), c) lub d), zakład ubezpieczeniowy, przynajmniej na miesiąc przed wprowadzeniem takiej zmiany, pisemnie powiadamia o tym właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego i Państwa Członkowskiego oddziału, tak aby właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego i Państwa Członkowskiego oddziału mogły spełnić odpowiednie zadania na mocy ust. 3 i 4."

Artykuł 33

Uchyła się art. 11 dyrektywy 73/239/EWG.

Artykuł 34

Art. 14 dyrektywy 88/357/EWG otrzymuje brzmienie:

"Artykuł 14

Każdy zakład, który zamierza po raz pierwszy prowadzić działalność w jednym lub kilku Państwach Członkowskich w ramach swobody świadczenia usług, uprzednio powiadamia o tym właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego, wskazując rodzaj ryzyk, jakie zamierza ubezpieczać."

Artykuł 35

Art. 16 dyrektywy 88/357/EWG otrzymuje brzmienie:

"Artykuł 16

1. W terminie jednego miesiąca od powiadomienia określonego w art. 14 właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego przekazują państwu lub Państwom Członkowskim, na terytorium których zakład zamierza prowadzić działalność w ramach swobody świadczenia usług:
 - a) zaświadczenie potwierdzające, że zakład posiada minimalny margines wypłacalności obliczony zgodnie z art. 16 i 17 dyrektywy 73/269/EWG;
 - b) informację o grupach ubezpieczeń, na oferowanie których zakład uzyskał zezwolenie;
 - c) informację o rodzaju ryzyk, które zakład zamierza ubezpieczać w Państwie Członkowskim świadczenia usług.Jednocześnie powiadamiają o tym zainteresowany zakład.
Każde Państwo Członkowskie, na terytorium, którego zakład zamierza, w ramach swobody świadczenia usług, ubezpieczać ryzyka wymienione w grupie 10 w A Załącznika do dyrektywy 73/239/EWG, poza odpowiedzialnością cywilną przewoźnika, może wymagać od zakładu:
 - podania nazwisk i adresów upoważnionych przedstawicieli określonych w art. 12a ust. 4 niniejszej dyrektywy,
 - przedstawienia oświadczenia, że zakład został członkiem biura krajowego i krajowego funduszu gwarancyjnego w Państwie Członkowskim świadczenia usług.
2. W przypadku, gdy właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego nie przedstawią w przewidzianym terminie informacji określonych w ust. 1, obowiązane są, w ustanowionym terminie, powiadomić zakład ubezpieczeń o przyczynach odmowy. Od odmowy przysługuje prawo odwołania się do sądu w rodzimym Państwie Członkowskim.
3. Zakład może rozpocząć działalność z dniem potwierdzenia otrzymania zawiadomienia przewidzianego w ust. 1 akapit pierwszy."

Artykuł 36

Art. 17 dyrektywy 88/357/EWG otrzymuje brzmienie:

"Artykuł 17 Każda zmiana, której zakład zamierza dokonać w zakresie informacji określonych w art. 14, z zastrzeżeniem procedury postępowania przewidzianej w art. 14 i 16".

Artykuł 37

Uchyła się art. 12 ust. 2 akapit drugi i trzeci, art. 12 ust. 3 oraz art. 13 i 15 dyrektywy 88/357/EWG.

Artykuł 38

Właściwe władze Państwa Członkowskiego oddziału lub Państwa Członkowskiego świadczenia usług mogą wymagać, aby informacje na temat działalności zakładów ubezpieczeń działających na terytorium danego państwa, których mają prawo domagać się zgodnie z niniejszą dyrektywą, były im przekazywane w języku lub językach urzędowych tego państwa.

Artykuł 39

1. Uchyła się art. 18 dyrektywy 88/357/EWG.
2. Państwo Członkowskie oddziału lub świadczenia usług nie przyjmuje przepisów wymagających uprzedniej zgody lub systematycznego zgłaszania ogólnych i szczegółowych warunków polis, taryf składek lub formularzy i innych drukowanych dokumentów, które zakład zamierza stosować w swoich kontaktach z ubezpieczającymi. Może jedynie wymagać od zakładu, który zamierza prowadzić działalność ubezpieczeniową na jego terytorium w ramach prawa przedsiębiorczości lub w ramach swobody świadczenia usług, doraźnego zgłaszania tych warunków polis oraz innych dokumentów, w celu zbadania ich zgodności z przepisami krajowymi dotyczącymi umów ubezpieczenia, a wymóg ten nie może stanowić uprzedniego warunku prowadzenia działalności przez zakład.
3. Państwo Członkowskie oddziału lub świadczenia usług nie może utrzymywać lub wprowadzić wymogu uprzedniego zgłaszania lub zatwierdzania proponowanych podwyżek stawek składek, o ile nie stanowią one części ogólnego systemu kontroli cen.

Artykuł 40

1. Uchyła się art. 19 dyrektywy 88/357/EWG.
2. Każdy zakład prowadzący działalność w ramach prawa przedsiębiorczości lub w ramach swobody świadczenia usług przedkłada właściwym władzom Państwa Członkowskiego oddziału lub Państwa Członkowskiego świadczenia usług, wszystkie wymagane od niego dokumenty do celów niniejszego artykułu, o ile zakłady ubezpieczeniowe, których siedziby zarządu mieszczą się w tych Państwach Członkowskich są również do tego zobowiązane.
3. Jeżeli właściwe władze Państwa Członkowskiego ustalą, że zakład, który na jego terytorium posiada oddział lub prowadzi działalność w ramach swobody świadczenia usług, nie przestrzega obowiązujących w tym Państwie przepisów prawa, wymagają od zainteresowanego zakładu usunięcia takiej nieprawidłowości.
4. Jeżeli zakład nie podejmuje koniecznych działań, właściwe władze zainteresowanego Państwa Członkowskiego powiadamiają o tym właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego. Te ostatnie, możliwie najszybciej, podejmują odpowiednie środki, aby zapewnić usunięcie nieprawidłowości przez zakład. Rodzaj tych środków przekazywany jest do wiadomości właściwym władzom zainteresowanego Państwa Członkowskiego.
5. Jeżeli mimo środków podjętych przez rodzime Państwo Członkowskie, lub środki te okazują się niedostateczne lub niedostępne w tym państwie, zakład w dalszym ciągu narusza przepisy prawne obowiązujące w zainteresowanym Państwie Członkowskim, to ostatnie może, po powiadomieniu właściwych władz rodzimego Państwa Członkowskiego, zastosować właściwe środki, aby zapobiec dalszym naruszeniom lub karać te naruszenia, włączając, w takim stopniu, w jakim jest to bezwzględnie konieczne, środki zapobiegające dalszemu zawieraniu przez zakład nowych umów ubezpieczenia na terytorium tego państwa. Państwa Członkowskie zapewniają możliwość doręczania zakładom ubezpieczeń na terytorium tych Państw dokumentów prawnych koniecznych w przypadku takich środków.
6. Ust. 3-5 nie mają wpływu na nadzwyczajne uprawnienia zainteresowanych Państw Członkowskich do stosowania odpowiednich środków w celu zapobiegania powstawaniu nieprawidłowości na ich terytorium. Dotyczy to możliwości zapobiegania dalszemu zawieraniu przez zakład ubezpieczeń nowych umów ubezpieczenia na ich terytorium.
7. Ust. 3-5 nie mają wpływu na uprawnienia Państw Członkowskich do karania naruszeń

- popelnianych na ich terytorium.
8. Jeżeli zakład, który dopuścił się naruszenia, ma swoją jednostkę organizacyjną lub majątek w zainteresowanym Państwie Członkowskim, właściwe władze tego ostatniego mogą, zgodnie z prawem krajowym, zastosować kary administracyjne przewidziane za tego rodzaju naruszenia, w drodze postępowania egzekucyjnego wobec tej jednostki organizacyjnej lub majątku zakładu.
 9. Każdy środek zastosowany na mocy ust. 4-8, obejmujący kary lub ograniczenia dotyczące prowadzenia działalności ubezpieczeniowej musi zostać właściwie uzasadniony i podany do wiadomości zainteresowanego zakładu ubezpieczeń.
 10. Co dwa lata Komisja przedstawia Komitetowi ds. ubezpieczeń utworzonemu dyrektywą 91/675/EWG sprawozdanie zawierające zestawienie liczby i rodzajów przypadków odmowy udzielenia zezwolenia w poszczególnych Państwach Członkowskich na podstawie art. 10 dyrektywy 73/239/EWG lub art. 16 dyrektywy 88/357/EWG, zmienionych niniejszą dyrektywą, lub zastosowania odpowiednich środków zgodnie z ust. 5. Państwa Członkowskie współpracują z Komisją, dostarczając jej informacji wymaganych do sporządzenia tego sprawozdania.

Artykuł 41

Żadne z przepisów niniejszej dyrektywy nie stanowi dla zakładów ubezpieczeń, których siedziby zarządu mieszczą się w Państwach Członkowskich, przeszkody w reklamowaniu swoich usług w Państwie Członkowskim oddziału lub w Państwie Członkowskim świadczenia usług, przy pomocy wszelkich dostępnych środków przekazu, z zastrzeżeniem obowiązku zachowania zasad dotyczących formy i treści takiej reklamy ustalonych ze względu na dobro ogólne.

Artykuł 42

1. Uchyła się art. 20 dyrektywy 88/357/EWG.
2. W przypadku likwidacji zakładu ubezpieczeń, zobowiązania wynikające z umów zawartych przez oddział zakładu lub w ramach swobody świadczenia usług są wypełniane w ten sam sposób, jak zobowiązania wynikające z innych umów ubezpieczenia zawartych przez zakład, bez względu na narodowość ubezpieczonych i beneficjentów.

Artykuł 43

1. Uchyła się art. 21 dyrektywy 88/357/EWG.
2. W przypadku, gdy ubezpieczenie oferowane jest w ramach prawa przedsiębiorczości lub w ramach swobody świadczenia usług, ubezpieczający, przed zaciągnięciem jakiegokolwiek zobowiązania, zostanie poinformowany, w którym Państwie Członkowskim mieści się siedziba zarządu lub, w stosownym przypadku, oddział, z którym ma zostać zawarta umowa.
Wszystkie dokumenty wystawione ubezpieczającemu muszą zawierać informacje określone w akapicie pierwszym.
Obowiązki nałożone przepisami pierwszych dwóch akapitów nie mają zastosowania do ryzyk określonych w art. 5 lit d) dyrektywy 73/239/EWG.
3. Umowa lub jakikolwiek inny dokument zapewniający ochronę ubezpieczeniową, wraz z wnioskiem ubezpieczeniowym, w przypadku, gdy jest on wiążący dla ubezpieczającego, musi zawierać adres siedziby zarządu lub, odpowiednio, adres oddziału zakładu ubezpieczeń, który udziela ochrony ubezpieczeniowej.
Każde Państwo Członkowskie może wymagać, żeby nazwisko i adres przedstawiciela zakładu ubezpieczeń określone w art. 12a ust. 4 dyrektywy 88/357/EWG zostały również umieszczone w dokumentach określonych w akapicie pierwszym.

Artykuł 44

1. Uchyła się art. 22 dyrektywy 88/357/EWG.

2. Każdy zakład ubezpieczeniowy powiadamia właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego, oddzielnie dla transakcji przeprowadzanych w ramach prawa przedsiębiorczości oraz dla transakcji przeprowadzanych w ramach swobody świadczenia usług, o kwocie składek, odszkodowań i prowizji, nie pomniejszonych o reasekurację, w podziale na Państwa Członkowskie i na zespoły grup ubezpieczeń, a także, w odniesieniu do grupy 10 w A Załącznika do dyrektywy 73/239/EWG, z wyłączeniem odpowiedzialności cywilnej przewoźnika, o częstotliwości występowania i średniej wysokości odszkodowania. Zespoły grup ubezpieczeń określa się jako ubezpieczenia:

- wypadkowe i chorobowe (grupy 1 i 2),
- samochodowe (grupy 3, 7 i 10; dane liczbowe dotyczące grupy 10, z wyłączeniem odpowiedzialności cywilnej przewoźnika, należy podać oddzielnie),
- ogniowe i pozostałych szkód rzeczowych (grupy 8 i 9),
- lotnicze, morskie i transportowe (grupy 4, 5, 6, 7, 11 i 12),
- odpowiedzialności cywilnej ogólnej (grupa 13),
- kredytu i poręczeń (grupy 14 i 15),
- pozostałe grupy (grupy 16, 17 i 18).

Właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego przekazują te informacje, w stosownym terminie i w formie zbiorczej, właściwym władzom wszystkich zainteresowanych Państw Członkowskich, które tego żądają.

Artykuł 45

1. Uchyla się art. 24 dyrektywy 88/357/EWG.
2. Żaden z przepisów niniejszej dyrektywy nie ma wpływu na uprawnienie Państw Członkowskich do wymagania od zakładów prowadzących działalność na ich terytorium w ramach prawa przedsiębiorczości lub w ramach swobody świadczenia usług, przystąpienia i uczestniczenia, na takich samych warunkach, jak zakłady posiadające zezwolenie na prowadzenie działalności w tych państwach, w jakimkolwiek programie mającym na celu zagwarantowanie wypłaty świadczeń ubezpieczeniowych osobom ubezpieczonym i poszkodowanym stronom trzecim.

Artykuł 46

1. Uchyla się art. 25 dyrektywy 88/357/EWG.
2. Bez uszczerbku dla dalszej harmonizacji, każda umowa ubezpieczenia podlega wyłącznie podatkom pośrednim i opłatom parafiskalnym od składek ubezpieczeniowych w Państwie Członkowskim, w którym umiejscowione jest ryzyko w rozumieniu art. 2 lit d) dyrektywy 88/357/EWG, a także, w przypadku Hiszpanii, prawnie ustanowionym opłatom na rzecz hiszpańskiego "Consortio de Compensación de Seguros", na realizację funkcji tej organizacji związanych z pokrywaniem strat wynikających z nadzwyczajnych zdarzeń występujących w tym Państwie Członkowskim.
Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 2 lit. d) tiret pierwsze dyrektywy 88/357/EWG oraz do celów niniejszego ustępu, majątek ruchomy znajdujący się w budynku zlokalizowanym na terytorium Państwa Członkowskiego, z wyjątkiem towarów w tranzycie, uznawany jest za ryzyko umiejscowione w tym Państwie Członkowskim nawet, jeśli budynek i jego zawartość nie są objęte tą samą polisą ubezpieczeniową.
Prawo właściwe dla umów na mocy art. 7 dyrektywy 88/357/EWG nie ma wpływu na obowiązujące regulacje fiskalne.
Do czasu dalszej harmonizacji, każde Państwo Członkowskie stosuje wobec tych zakładów, które ubezpieczają ryzyka umiejscowione na jego terytorium, przepisy prawa krajowego, aby zapewnić pobieranie podatków pośrednich i opłat parafiskalnych wymagalnych na mocy akapitu pierwszego.

TYTUŁ V PRZEPISY PRZEJŚCIOWE

Artykuł 47

Republika Federalna Niemiec może odroczyć do dnia 1 stycznia 1996 r. stosowanie do art. 54 ust. 2 akapit drugi zdanie pierwsze. W tym okresie, w sytuacji określonej w art. 54 ust. 2, stosuje się przepisy poniższego akapitu. W przypadku, gdy podstawa techniczna obliczania składek została podana do wiadomości właściwym władzom rodzimego Państwa Członkowskiego, zgodnie z art. 54 ust. 2 akapit drugi zdanie trzecie, władze te bezzwłocznie przekazują te informacje właściwym władzom Państwa Członkowskiego, w którym umiejscowione jest ryzyko, aby mogły one wnieść swoje uwagi. Jeżeli właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego nie uwzględnią tych uwag, powiadomią o tym szczegółowo i z podaniem powodów właściwe władze Państwa Członkowskiego, w którym umiejscowione jest ryzyko.

Artykuł 48

Państwa Członkowskie mogą ustalić dla zakładów ubezpieczeń, których siedziby zarządu mieszczą się na ich terytorium i których budynki oraz grunty stanowiące pokrycie rezerw techniczno - ubezpieczeniowych przekraczają, w momencie notyfikacji niniejszej dyrektywy, granice procentowe ustanowione art. 22 ust. 1 lit. a), termin upływający nie później niż dnia 31 grudnia 1998 r., na zastosowanie się do tego przepisu.

Artykuł 49

Królestwo Danii może odroczyć do dnia 1 stycznia 1999 r. stosowanie przepisów niniejszej dyrektywy w odniesieniu do obowiązkowych ubezpieczeń wypadków przy pracy. W tym okresie w Królestwie Danii będzie nadal obowiązywać wyłączenie przewidziane w art. 12 ust. 2 dyrektywy 88/357/EWG w odniesieniu do wypadków przy pracy.

Artykuł 50

Hiszpania do dnia 31 grudnia 1996 r. oraz Grecja i Portugalia do dnia 31 grudnia 1998 r. mogą stosować następujące rozwiązania przejściowe w przypadku umów obejmujących ryzyka, które umiejscowione są wyłącznie na terytorium jednego z tych Państw Członkowskich, poza określonymi w art. 5 lit. d) dyrektywy 73/239/EWG:

- a) na zasadzie odstępstwa od art. 8 ust. 3 dyrektywy 73/239/EWG oraz art. 29 i 39 niniejszej dyrektywy, właściwe władze zainteresowanych Państw Członkowskich mogą wymagać, przed ich zastosowaniem, informacji o ogólnych i szczegółowych warunkach polis ubezpieczeniowych;
- b) wysokość rezerw techniczno - ubezpieczeniowych dotyczących umów określonych w niniejszym artykule, ustalana jest pod nadzorem zainteresowanego Państwa Członkowskiego zgodnie z jego własnymi zasadami lub, w przypadku braku takich zasad, zgodnie z procedurami ustanowionymi na jego terytorium na podstawie niniejszej dyrektywy. Pokrycie tych rezerw techniczno - ubezpieczeniowych równoważnymi i dopasowanymi aktywami oraz umiejscowienie tych aktywów nastąpi pod nadzorem tego Państwa Członkowskiego, zgodnie z obowiązującymi w nim zasadami i praktyką przyjętą zgodnie z niniejszą dyrektywą.

TYTUŁ VI PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 51

Następujące dostosowania techniczne dyrektyw 73/239/EWG i 88/357/EWG oraz niniejszej dyrektywy dokonywane będą zgodnie z procedurą ustanowioną w dyrektywie 91/675/EWG:

- rozszerzenie form prawnych przewidzianych w art. 8 ust. 1 lit. a) dyrektywy 73/239/EWG,
- zmiany wykazu zawartego w Załączniku do dyrektywy 73/239/EWG lub dostosowanie terminologii użytej w tym wykazie do potrzeb wynikających z rozwoju rynków ubezpieczeniowych,
- wyjaśnienie pozycji wchodzących w skład marginesu wypłacalności, wymienionych w art. 16 ust. 1 dyrektywy 73/239/EWG w celu uwzględnienia powstania nowych instrumentów finansowych,
- zmiana minimalnego funduszu gwarancyjnego przewidzianego w art. 17 ust. 2 dyrektywy 73/239/EWG w celu uwzględnienia zmian gospodarczych i finansowych,
- zmiany listy aktywów akceptowanych jako pokrycie rezerw techniczno - ubezpieczeniowych ustalonych w art. 21 niniejszej dyrektywy oraz zasad rozłożenia ryzyka inwestycyjnego ustanowionych w art. 22 w celu uwzględnienia nowo powstałych instrumentów finansowych,
- zmiany dotyczące złagodzenia zasad dopasowania aktywów, ustanowionych w załączniku 1 do dyrektywy 88/357/EWG dla uwzględnienia rozwoju nowych instrumentów ochrony przed ryzykiem walutowym lub postępu procesu tworzenia Unii Gospodarczej i Walutowej,
- objaśnienie definicji w celu zapewnienia jednolitego stosowania dyrektyw 73/239/EWG i 88/357/EWG oraz niniejszej dyrektywy w całej Wspólnocie.

Artykuł 52

1. Oddziały, które rozpoczęły działalność zgodnie z przepisami obowiązującymi w Państwie Członkowskim siedziby, przed wejściem w życie przepisów przyjętych w wykonaniu niniejszej dyrektywy, podlegają procedurze ustanowionej w art. 10 ust. 1-5 dyrektywy 73/239/EWG. Podlegają one, od daty ich wejścia w życie, art. 15, 19, 20 i 22 dyrektywy 73/239/EWG oraz art. 40 niniejszej dyrektywy.
2. Art. 34 i 35 nie mają wpływu na prawa nabyte przez zakłady ubezpieczeń prowadzące działalność w ramach swobody świadczenia usług przed wejściem w życie przepisów przyjętych w wykonaniu niniejszej dyrektywy.

Artykuł 53

W dyrektywie 73/239/EWG dodaje się art. 28a w brzmieniu:
"Artykuł 28a

1. Na warunkach ustanowionych przez prawo krajowe, każde Państwo Członkowskie udziela przedstawicielstwom i oddziałom utworzonym na ich terytorium i objętym niniejszym tytułem, zezwolenia na przeniesienie całości lub części ich portfela umów na rzecz zakładu przejmującego, mającego siedzibę w tym samym Państwie Członkowskim, jeśli właściwe władze tego Państwa Członkowskiego lub, gdy właściwe, władze Państwa Członkowskiego określone w art. 26, zaświadczą, że zakład przejmujący, po uwzględnieniu przeniesienia, posiada konieczny margines wypłacalności.
2. Na warunkach ustanowionych przez prawo krajowe, każde Państwo Członkowskie udziela przedstawicielstwom i oddziałom utworzonym na ich terytorium i objętym niniejszym tytułem, zezwolenia na przeniesienie całości lub części ich portfela umów na rzecz zakładu ubezpieczeń mającego siedzibę zarządu w innym Państwie Członkowskim, jeśli właściwe władze tego Państwa Członkowskiego zaświadczą, że zakład przejmujący, po uwzględnieniu przeniesienia, posiada konieczny margines wypłacalności.
3. Jeśli na warunkach ustanowionych przez prawo krajowe Państwo Członkowskie udziela zezwolenia przedstawicielstwom i oddziałom utworzonym na jego terytorium i objętym niniejszym tytułem, na przenoszenie całości lub części ich portfela umów na rzecz przedstawicielstwa lub oddziału objętego niniejszym tytułem i mającego siedzibę w innym Państwie Członkowskim, zapewnia ono, że właściwe władze Państwa Członkowskiego, w którym mieści się zakład przejmujący lub, odpowiednio, Państwa Członkowskiego określonego w art. 26, zaświadczą, że zakład przejmujący, po przyjęciu portfela, posiada konieczny margines

wypłacalności, oraz że prawo Państwa Członkowskiego zakładu przejmującego zezwala na takie przeniesienie oraz że państwo to wyraziło zgodę na dokonanie przeniesienia.

4. W okolicznościach określonych w ust. 1, 2 i 3, Państwo Członkowskie, w którym mieści się przedstawicielstwo lub oddział dokonujące przeniesienia zezwala na dokonanie przeniesienia po uzyskaniu zgody właściwych władz Państwa Członkowskiego, w którym umiejscowione jest ryzyko, w przypadku gdy jest to Państwo Członkowskie inne niż to, w którym mieści się przedstawicielstwo lub oddział, dokonujące przeniesienia.
5. Właściwe władze Państw Członkowskich, do których zwrócono się o wydanie opinii lub zgody, przekazują swoją opinię lub zgodę właściwym władzom rodzimego Państwa Członkowskiego, w którym mieści się zakład ubezpieczeń dokonujący przeniesienia w terminie trzech miesięcy od dnia wpłynięcia takiego wniosku; brak odpowiedzi ze strony danej władzy w tym terminie należy uznać za równoznaczny z wydaniem korzystnej opinii lub dorozumianej zgody.
6. Przeniesienie, na którego dokonanie udzielono zezwolenia zgodnie z niniejszym artykułem, ustanawia się zgodnie z prawem krajowym Państwa Członkowskiego, w którym umiejscowione jest ryzyko. Przeniesienie takie wiąże automatycznie ubezpieczających, osoby ubezpieczone i wszelkie inne osoby mających prawa lub obowiązki wynikające z przeniesionych umów.
Niniejszy przepis nie ma wpływu na uprawnienie Państw Członkowskich do zapewnienia ubezpieczającym możliwości wypowiedzenia umów w określonym czasie po dokonaniu przeniesienia."

Artykuł 54

1. Bez względu na odmienne przepisy, Państwo Członkowskie, w którym dopuszcza się, aby umowy obejmujące ryzyka zaliczone do grupy 2 w A Załącznika do dyrektywy 73/239/EWG służyły jako częściowa lub całkowita alternatywa dla ubezpieczeń zdrowotnych zapewnianych w ramach obowiązkowego systemu ubezpieczeń społecznych, może wymagać, aby umowy te były zgodne ze szczegółowymi przepisami prawa stosowanymi przez zainteresowane Państwo Członkowskie, w celu zapewnienia ochrony interesu publicznego w tej grupie ubezpieczeń, oraz aby właściwym władzom Państwa Członkowskiego podawano do wiadomości ogólne i szczegółowe warunki tych ubezpieczeń przed ich zastosowaniem.
2. Państwa Członkowskie mogą wymagać, aby system ubezpieczeń zdrowotnych, określony w ust. 1, funkcjonował w oparciu o podstawy techniczne podobne do zasad stosowanych w ubezpieczeniach na życie w przypadku, gdy:

- wysokość składki obliczana jest na podstawie tabel zachorowalności oraz innych danych statystycznych dotyczących Państwa Członkowskiego umiejscowienia ryzyka, zgodnie z zasadami matematyki ubezpieczeniowej,
- tworzy się rezerwę uwzględniającą wzrost wieku,
- ubezpieczyciel może unieważnić umowę tylko w ustalonym terminie określonym przez Państwo Członkowskie, w którym umiejscowione jest ryzyko,
- umowa przewiduje możliwość podwyższenia składek lub zmniejszenia wypłat nawet w przypadku obowiązujących umów,
- umowa przewiduje, że ubezpieczający może dokonać zmiany swojej istniejącej umowy na nową, zgodną z ust. 1, oferowaną przez ten sam zakład ubezpieczeniowy lub ten sam oddział oraz uwzględniającą jego prawa nabyte. W szczególności należy wziąć pod uwagę rezerwę uwzględniającą wzrost wieku, a nowe badania lekarskie mogą być wymagane tylko dla rozszerzonego zakresu ubezpieczenia.

W takim przypadku, właściwe władze zainteresowanego Państwa Członkowskiego publikują tabele zachorowalności oraz inne dostępne dane statystyczne, określone w pierwszym akapicie i przekazują je właściwym władzom rodzimego Państwa Członkowskiego. Składki muszą być ustalane na wystarczającym poziomie w oparciu o racjonalne założenia ubezpieczeniowe, aby umożliwić zakładowi ubezpieczeń zaspokojenie wszystkich jego zobowiązań, uwzględniając wszystkie

aspekty jego sytuacji finansowej. Rodzime Państwo Członkowskie będzie wymagać zgłoszenia właściwym władzom podstaw technicznych obliczania składek przed wprowadzeniem produktu ubezpieczeniowego na rynek. Niniejszy akapit stosuje się również w przypadku, gdy obowiązujące umowy zostały zmienione.

Artykuł 55

Państwa Członkowskie mogą wymagać, aby każdy zakład, który na ich terytorium oferuje, na własne ryzyko, obowiązkowe ubezpieczenie od następstw wypadków przy pracy, przestrzegał szczegółowych przepisów prawa krajowego tego Państwa, dotyczących ubezpieczeń tego rodzaju, z wyłączeniem przepisów dotyczących nadzoru finansowego, który jest wyłączną odpowiedzialnością rodzimego Państwa Członkowskiego.

Artykuł 56

Państwa Członkowskie zapewniają, że od decyzji dotyczących zakładów ubezpieczeń, podejmowanych na podstawie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą przysługiwać będzie odwołanie na drodze sądowej.

Artykuł 57

1. Państwa Członkowskie przyjmą przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne konieczne do zapewnienia zgodności z niniejszą dyrektywą nie później niż do dnia 31 grudnia 1993 r. i wprowadzą je w życie nie później niż do dnia 1 lipca 1994 r. Niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.
Przyjmując te środki, Państwa Członkowskie włączą do nich odniesienia do niniejszej dyrektywy lub dokonają takiego odniesienia przy urzędowej publikacji tych przepisów. Sposób dokonania odniesienia ustanawiany jest przez Państwa Członkowskie.
2. Państwa Członkowskie przekazują Komisji teksty głównych przepisów prawa krajowego, jakie przyjmują w zakresie objętym niniejszą dyrektywą.

Artykuł 58

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 18 czerwca 1992 r.

W imieniu Rady
Vitor MARTINS
Przewodniczący

¹ Dz.U. nr C 244 z 28.9.1990, str. 28 oraz Dz.U. nr C 93 z 13.4.1992, str. 1.

² Dz.U. nr C 67 z 6.3.1992, str. 98 oraz Dz.U. nr C 150 z 15.6.1992.

³ Dz.U. nr C 102 z 18.4.1991, str. 7.

⁴ Dz.U. nr L 172 z 4.7.1988, str. 1. Ostatnio zmieniona dyrektywą 90/618/EWG (Dz.U. nr L 330 z 29.11.1990, str. 44).

⁵ Dz.U. nr L 228 z 16.8.1973, str. 3. Ostatnio zmieniona dyrektywą 88/357/EWG (Dz.U. nr L 172 z 4.7.1988, str. 1).

⁶ Dz.U. nr L 374 z 31.12.1991, str. 7.

⁷ Dz.U. nr L 178 z 8.7.1988, str. 5.

⁸ Dz.U. nr L 374 z 13.12.1991, str. 32.

⁹ Dz.U. nr L 193 z 18.7.1983, str. 1.

¹⁰ Dz.U. nr L 348 z 17.12.1988, str. 62.

¹¹ Dz.U. nr L 66 z 13.3.1979, str. 21. Zmieniona dyrektywą 82/148/EWG (Dz.U. nr L 62 z 5.3.1982, str. 22).

¹² Dz.U. nr L 322 z 17.12.1977, str. 30. Zmieniony dyrektywą 89/646/EWG (Dz.U. nr L 386 z 30.12.1989, str. 1).

¹³ Dz.U. nr L 375 z 31.12.1985, str. 3. Zmieniony dyrektywą 88/220/EWG (Dz.U. nr 100 z 19.4.1988, str. 31).

¹⁴ Dz.U. nr L 386 z 30.12.1989, str. 14.